

"Dacă vor tăcea aceştia, pietrele vor striga."

(Sf. Evanghelie după Luca 19, 40)

CUVÂNTUL LEGIONAR

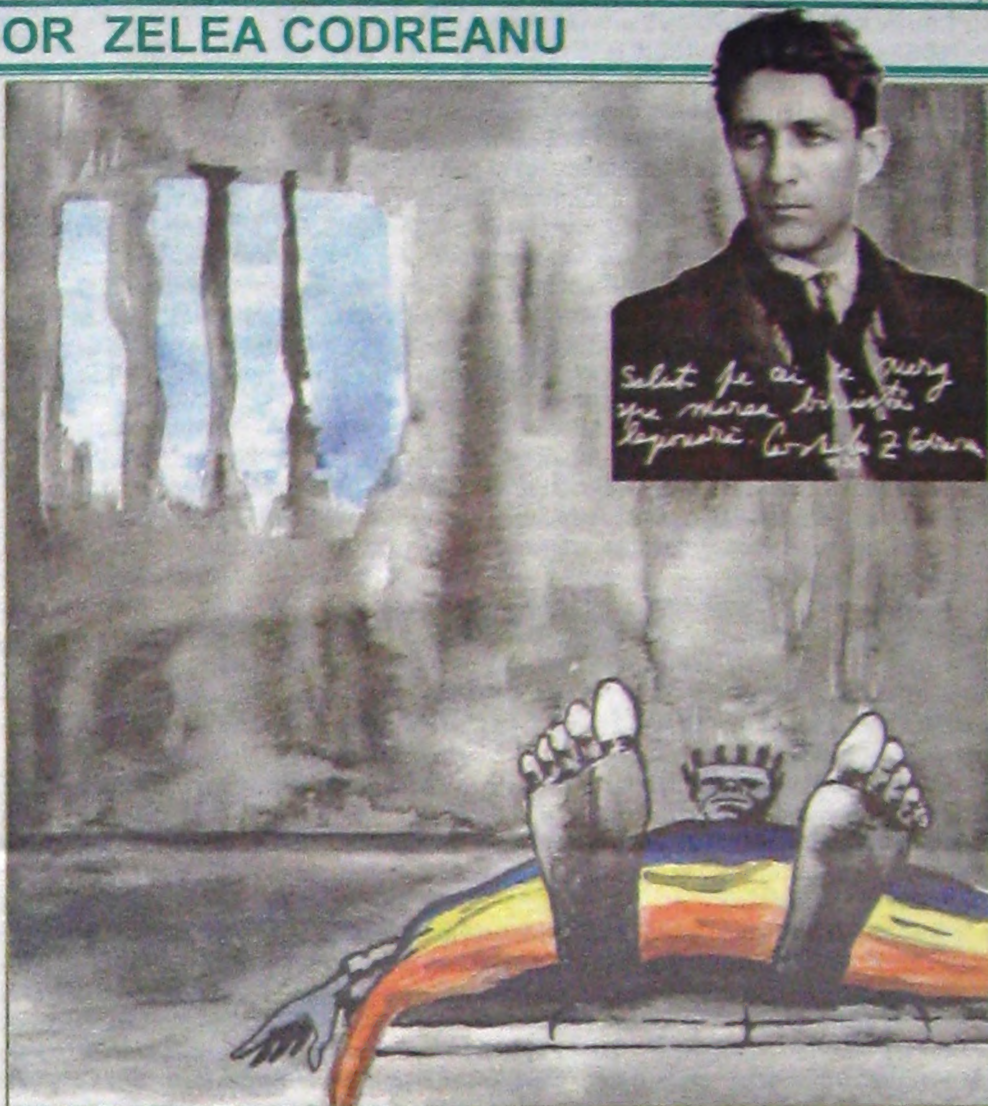
Periodic al tineretului român naţionalist ortodox

- în duhul **NAŢIONAL CREŞTIN** al lui Corneliu Zelea Codreanu -

Anul **III**, Nr. **33**, **APRILIE 2006** | Apare la **jumătatea** lunii | **1 leu nou** (10.000 lei vechi)

Director: NICADOR ZELEA CODREANU

CUPRINS:

SUNTEM TÂMPIŢII PREŞEDINTELUI?

Gafele d-lui Băsescu depăşesc limita suportabilităţii când confirmă ceea ce încearcă să ascundă cu abilitate: dispreţul profund faţă de acest popor!

După această afirmaţie, până să explic altceva, îmi vine în minte acelaşi dispreţ pe care Ceauşeasca îl exprima faţă de apropiaţi, numind pe români "viermii ăştia".

Domnule "Preşedinte", după ce nu veţi mai fi în funcţie, ce vreţi să faceţi, emigraţi?

Păi gândiţi-vă că faceţi tot posibilul să ne deveniţi odios; mă opresc şi mă întorc cu câteva luni în urmă, când ***declaraţi că nu puteţi să condamnaţi comunismul decât cu acte în regulă, emise de o comisie care să studieze trecutul şi să-şi ia răspunderea!***

Deja era prea mult şi **friza iraţionalul! Genocidul poporului român, practicat într-un dezmăţ total de ură, vă este necunoscut?**

Crimele comise împotriva a un milion de români trebuie confirmate de o comisie?

Dumneavoastră unde eraţi, pe mare?

Când zeci de mii de oameni erau asasinaţi la Canal, eraţi prea mic şi nu ştiţi nimic?

Păi dacă nu ştiţi nimic din anii ´50, aveţi idee, aţi auzit de daci şi de romani, că ăia au fost acum 2000 de ani? Sigur că nu!

Dacă nu aţi auzit de Aiud, de Gherla, de Baia Sprie, de Piteşti, de Ocnele Mari, de Periprava, de Sighet, de Rahova, probabil că nu aţi auzit nici de Tudor Vladimirescu: oricum nu eraţi pe lume atunci!

De răpirea Basarabiei aţi auzit? Deja poate v-ar trebui să faceţi o comisie, desigur condusă şi numită de un rus: care să studieze problema, ca să vă luaţi după aceea răspunderea de a vă pronunţa! Istoria nu înseamnă nimic pentru dvs.? La ce se poate gândi cineva: că aţi făcut subit o amnezie?

Înainte de ´90 eraţi tot timpul în voiaj?

Dar după ´90 aţi fost tot timpul în ţară, **s-au desfăcut arhivele, s-au scris sute de cărţi, memorii ale celor care au supravieţuit**, sau rudele sutelor de mii de asasinaţi. Nu vă daţi seama că vă umpleţi de ridicol?

Că vă umpleţi de ridicol pe mine personal mă bucură; minciuna are picioare scurte, dar de ce să ne trataţi, **de ce să trataţi poporul român ca pe nişte imbecili?**

Poporul ăsta păcălit şi dispreţuit, a socotit în ´89 că nu mai poate suporta comunismul; vă propun să faceţi o comisie care să confirme revolta populară din ´89! Vă propun şi pe cine să numiţi conducătorul comisiei şi care să o şi formeze: ce ziceţi de generalul Pleşiţă?

Sigur că sunt multe lucruri de care nu vă puteţi aminti. Asta se cheamă memorie selectivă; aţi fost zilele trecute la C.N.S.A.S. nu puteţi nega! Propun să înfiinţaţi o comisie care să cerceteze dacă acest C.N.S.A.S. a existat, există şi dacă este necesar.

Arhivele Securităţii - Care securitate, domnule "Preşedinte", aceea înfiinţată de **Walter Roman (Neulander), tovarăş de luptă cu Tismăneanu împotriva naţionaliştilor spanioli**? Na, că am ajuns acum la Tismăneanu! *Te cruceşti ce "imparţial ca tot românul" o să fie istoricul şi politologul Vladimir Tismăneanu, băiat de comintemist care de ani buni mănâncă salam cu soia în Statele Unite şi care este interesat să dezvăluie crimele comunismului în România ca mâţa să lingă sare.* ***Domnule "Preşedinte", chiar ne credeţi tâmpiţi?***

Dar Securitatea asta, de are cuvânt in C.N.S.A.S., de cine a fost înfiinţată? De ce trebuie studiate arhivele Securităţii, pentru că a făcut bine poporului român?

Păi dacă a făcut cel mai mare rău acestei ţări, a făcut sub conducerea comuniştilor români.

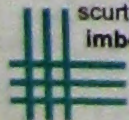
Dacă admiteţi existenţa C.N.S.A.S. înseamnă că aţi admis că părinţii securităţii, comuniştii, au fost nişte criminali; dacă au fost criminali de ce mai trebuie să ne-o confirme Vladimir Tismăneanu?

Şi vă mai întreb ceva: cine vi l-a vârât pe gât pe Tismăneanu? Sau, ceva mai academic: cine v-a sugerat că el şi ciracii lui ar fi mai potriviţi pentru aşa ceva?

Aş continua aşa: păi să vă spun eu, domnule "Preşedinte", cum stă treaba; dar nu trebuie să vă spun eu nimic, că le ştiţi, dar **voi spune celor ce au urechi de auzit:** Totul a început de la buboiul care se spărgea. Toţi liderii foştilor sateliţi ai U.R.S.S. condamnaseră comunismul; în ţară tot mai multe glasuri o cereau cu un ton ridicat.

(continuare în pag. următoare)

Nicador Zelea Codreanu

SUNTEM TÂMPIȚII PREȘEDINTELUI? (continuare din pag. 1)

Cine s-a opus la un proces al comunismului, proces care vă scutea de o
ieşire în scenă pe temă? Păi cine să se opună, vinovaţii care urmau să fie daţi în
vileag, care erau responsabili de dezmăţul criminal care însumează **sute de mii**
de morţi până în 1964 când s-a lichidat orice rezistenţă armată sau nu,
împotriva comunismului, prin asasinarea tuturor "duşmanilor de clasă" care
reprezentau un pericol pentru regimul comunist criminal sau care nu mai păreau
să reprezinte. Au fost zeci de mii de oameni care au ajuns în puşcăriile
comuniste pe baza unui denunţ calomnios sau din aşa zise motive economice.

În aproape 20 de ani cât a durat genocidul poporului român, au fost
omorâţi de către comunişti tot cea avut mai bun şi mai valoros acest popor
într-o acţiune de răzbunare la nivel naţional.

În toamnă, *după ce făcusem şi noi apel la autorităţi pentru declanşarea*
unui proces al comunismului (bineînţeles că nu fac nici o legătură) **am văzut**
la o emisiune televizată pe d-nii Andrioşteanu şi Alex Ioanid afirmând că trebuie
făcut un "proces al comunismului" şi m-am cutremurat: mi-am dat seama că
pentru a mistifica lucrurile este suficient să fi organizatorul acestui proces.

CE AR AVEA DE ASCUNS aceste persoane?

RĂSPUNDEREA ETNICILOR EVREI mai mult sau mai puţin trăitori în
România pentru implementarea comunismului şi **pentru genocidul care a**
urmat până la eliminarea lor din securitate şi din partid, când 80 - 90% din
populaţia evreiască din România a optat pentru emigrarea în Israel.

ATENŢIE! Securitatea care, de la vârf şi până la funcţiile de anchetatori, **era întesată de evrei** însetaţi de răzbunare, **Miliţia, plină de ofiţeri evrei** care dădeau tonul, **partidul comunist** care controla şi dirija totul, **era compus în majoritate din etnici evrei,** începând de la Ana Pauker, Teohari Georgescu, Walter Roman, şi până la ultimul secretar de partid din întreprinderi, **tăiau şi spânzurau pe spinarea amărâtului de român, repet, până** şi-au săturat instinctele de răzbunare şi **au lichidat fizic sau psihic pe cei mai valoroşi fii ai neamului românesc,** supravieţuind cei care şi-au vândut neamul pentru 30 de arginţi şi alţii pentru un blid de linte.

Să fim bine înţeleşi: **<u>departe de mine gândul de a absolvi de vină pe comuniştii *"români neaoşi", dar când aceştia au preluat controlul după moartea lui Gh. Gh. Dej, deja fuseseră ucişi sau anihilaţi toţi opozanţii*</u>**

<u>*comunismului*</u>. Poporul român "se cuminţise", era înfricoşat până acolo
încât glasurile care se mai ridicau erau singulare şi sporadice.

Ceauşescu nu a omorât la fel de mulţi români ca până la venirea lui la
putere pentru simplul motiv că aproape orice rezistenţă fusese anihilată.

O serie de domni cu <u>aparentă</u> onorabilă desfăşoară o campanie
disperată de reabilitare a lui Ceauşescu, aducând ca argument numărul de
victime într-o perioadă sau alta. **Le voi aduce un argument de necombătut:**
când şi-a simţit domnia ameninţată, a procedat cu mai mare cruzime decât
predecesorii săi. Să nu uităm decembrie '89, când a dat ordin armatei să
tragă în plin în mulţime şi când a pus transportoarele blindate să intre în
plină viteză în demonstranţi.

Eram de faţă la scenele de groază când, în prima noapte – atenţie, nu în
Piaţa Universităţii, ci în Piaţa Unirii - s-a intrat cu blindatele în mulţime, zis pentru
a o dispersa.

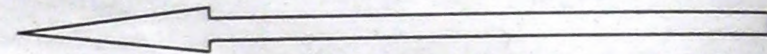
Revenind la "iubitul Preşedinte": domnule Băsescu, cereţi filmele
revoluţiei! **Oare cei peste o mie de tineri omorâţi de comunişti în 1989,** nu vă
satisfac exigenţele? "Vom muri şi vom fi liberi". Nu vă înfioară? **Pe cine** vreţi
să salvaţi de la răspundere? *Ale cui jocuri le faceţi, că ale poporului român*
în nici un caz!

Să vă fac un pronostic: ghiciţi care vor fi componenţii comisiei plătite cu bani
grei dar şi cu vieţile şi cinstea poporului român: Vlad Tismăneanu, Andrei
Oişteanu, Alex. Ioanid, Alina Mungiu, Ion Manolescu, Horia Patapievici şi doi
istorici care să certifice mascarada.

Domnule "preşedinte", dacă mă întrebaţi *de ce scriu "preşedinte" în ghilimele*, **aţi ghicit: v-aţi dat arama pe faţă; sunteţi preşedintele** acestui **popor doar pentru că deţineţi această funcţie**; în rest tot ce faceţi – sau, să nu exagerăm, aproape tot - urmăreşte un singur scop - **să vă puneţi bine** cu **"Înalta Poartă", începând cu penibilele smiorcăieli de la "Muzeul Holocaustului" din Washington şi, deocamdată, cu ultima boacănă a numirii lui Tismăneanu în fruntea respectivei comisii.**

Nu există decât două alternative posibile: ori ne credeţi pe toţi idioţii lipsiţi de orice discernământ, ori sunteţi dispus să treceţi peste orice pentru încă o alegere ca preşedinte!

Prevăd că o să apuc vremea când veţi deveni un "neica nimeni".

***

MINCIUNA LA RANG DE CREDINŢĂ (continuare)

- după ce, plănuind şi organizând direct asasinarea lui Armand Călinescu, provocând astfel represaliile regelui care asasinează 254 de legionari aflaţi în lagăre, în custodia statului, **nimeni alţii decât Statul Major Legionar, dintre care 50 îndreptăţiţi înaintea lui Sima de a prelua conducerea Legiunii,**

ce ar mai fi pentru el cei 67 de demnitari, comisari şi jandarmi închişi la Jilava pentru a fi acuzaţi! Şi unde mai pui că aceştia nici nu erau legionari!

Până acum provocase - să zicem indirect - moartea a sute de legionari, acum, **socotind ca pe o invitaţie anunţul Generalului că va schimba garda, profită de ocazie să scape de Moruzov care ceruse deja printr-un legionar din Poliţia Legionară** - ***care trăieşte si poate depune oricând mărturie*** **- o întrevedere cu Sima.** În noaptea dinaintea termenului de schimbare a gărzii de la Jilava sunt asasinaţi cei 67 de deţinuţi, în celulele unde erau închişi, cu focuri de revolver.

Se poate aceasta numai o continuare firească a tot ce a însemnat vreodată Mişcarea Legionară?!

Pentru noi categoric NU.

Dar pentru duşmanii de ieri, de azi şi de mâine, a fost prilejul mult aşteptat pentru incriminare fără drept de apel a Mişcării!

Oare se opreşte Sima aici?

Nici vorbă! **A doua poziţie în stat îi pute**; îi trece prin cap că Antonescu ar putea să fie înlăturat de la conducerea statului.

Este adevărat că toată puterea de decizie îi aparţinea Generalului, dar acum mulţumim lui Dumnezeu că a fost aşa: **cu relativa putere pe care o avea, primul lucru care l-a făcut Sima a fost arestarea cu scopul declarat de a-i asasina pe tatăl Căpitanului, profesor Ion Zelea-Codreanu, pe fruntaşi ai Mişcării Legionare (printre care comandant al Bunei Vestiri preot Ion Dumitrescu-Borşa), pe fraţii Căpitanului care nu făceau practic parte din Mişcare - care îi înţeleseseră jocul încă din 1939, când provocase asasinarea elitei legionare**, scăpaţi de glonţul lui Sima datorită intervenţiei energice a gen. Antonescu sau / şi a unor întâmplări.

Capete pline de şiretenie dar goale de logică vor să acrediteze ideea că ***Antonescu ar fi dat o lovitură de stat pentru a îndepărta pe legionari de la conducerea ţării.*** **FALS! <u>Antonescu</u> era dictator cu <u>puteri depline</u>!**

Tot comportamentul lui Sima, cu demonstraţii organizate de el, care cereau preluarea puterii prin înlăturarea Generalului, au produs reacţia lui Antonescu, normală în situaţia în care îşi vedea poziţia şi prerogativele ameninţate; şi de cine: de unul care aflase de victoria "revoluţiei legionare" în momentul când era cu un picior în Ungaria, pe linia de frontieră, în drum spre un refugiu în Transilvania cedată ungurilor! Şi cine, mai zic, unul care niciodată nu fusese în "linia întâi", aruncând însă în foc pe camarazi fără nici o mustrare de conştiinţă.

Cred că avusese Generalul timp să afle tot ce trebuia despre Sima.

Departe de mine gândul de a-l socoti pe Antonescu altceva decât s-a dovedit a fi, dar alternativa cu Sima ar fi fost cea mai mare catastrofă a acestui popor.

Ca de obicei, Sima a făcut ceea ce era obişnuit să facă: a angrenat masele de legionari într-un război propriu-zis cu armata română, un război fratricid în primul rând şi fără absolut nici o şansă, trimiţând la moarte mii de români, legionari şi militari, victime colaterale fiind cca. 120 de evrei asasinaţi şi jefuiţi de scursura mahalalelor şi de deţinuţii de drept comun eliberaţi special şi condiţionat, **nicidecum de legionarii care primiseră ordin şi erau concentraţi pe anumite instituţii şi puncte ale Capitalei**; el s-a ascuns, după cum declară singur, şi, după ce provocase tot ce i-a revenit şi îi revine până în veac în responsabilitate, neputând fi găsit "nici în gaură de şarpe" când gen. Dona obţine de la Antonescu încetarea ostilităţilor cu condiţia retragerii de pe principalele artere ale Capitalei a maselor de legionari care demonstrau şi eliberarea Cazarmei Gardienilor Publici ocupată de la începutul ostilităţilor.

Pentru Dumnezeu din Cer! ***Ştiţi de ce nu a putut fi oprit carnagiul*** *care a* ***urmat?***

Pare de necrezut! **Sima, în loc de a fi în fruntea maselor de legionari, se ascundea atât de bine încât nu a putut fi găsit nici de conducerea momentană a Legiunii, Antonescu cerând măcar o confirmare verbală a înţelegerii!!**

Să îl acuzi în continuare pe Antonescu că este autorul unei lovituri de stat este la fel de logic ca acuzarea oricărui dictator cu puteri absolut depline că mai avea nevoie de o lovitură de stat!

Vroia să îl înlăture pe Sima? Nimic mai simplu şi mai legal: îl destituia, şi cu asta, basta!

Faptul adus ca argument că se aflase din surse ale armatei că Antonescu se pregătea de "ceva", că mutase divizia X de la Piteşti la Bucureşti, divizie la care fusese comandant şi în care avea deplină încredere, nu este o dovadă de agresivitate, ci dovadă de înţelepciune vis-a-vis de informaţiile (fără doar şi poate exagerate) asupra planurilor simiste.

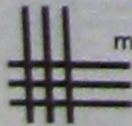
Ostilităţile au fost începute de Corpul Muncitoresc Legionar prin ocuparea Cazarmei Gardienilor Publici.

Mirarea pe care o mimează Sima când constată declanşarea ostilităţilor, preluată din memoriile sale, contravine flagrant tot cu observaţiile sale anterioare apropos de pregătirile Generalului.

Nu pot să apreciez decât ca **infantilă ideea că toată înşirarea cacofonică a evenimentelor de atunci şi de oricând ar putea justifica în vreun fel prezenţa sa catastrofală în Mişcarea Legionară şi în istoria României.**

Mă opresc aici şi îmi cer scuze pentru lungimea neprofesională a acestui articol: stiloul a început să alunece pe hârtie, gonit de gânduri şi sentimente. Am recitit apoi de mai multe ori articolul ca să mă corectez dacă am exagerat pe undeva. Nu, nu am exagerat! Singurul lucru pe care îl regret este că, oricât m-am străduit, nu am reuşit să descopăr o geană de speranţă pentru recuperarea unor rătăciţi!

MINCIUNA LA RANG DE CREDINȚĂ

Nu știu câți români citesc publicațiile simiste și dacă totuși acei care le citesc doresc altceva decât confirmarea la nesfârșit a justeței poziției pe care se situează.

Faptul că au ales să susțină și eventual să promoveze trista aventură a "Comandantului", nu surprinde decât pe cei care s-au preocupat de aflarea adevărului pe măsura apariției documentelor istorice, a mărturiilor, a studiilor de specialitate care puteau pune în cunoștință de cauză orice om rațional.

De ce am făcut apel la rațiune? Căci **socotesc suficient timpul, cel puțin din 1990 până în prezent**, pentru a te situa, dacă nu ca apartenență declarată, cel puțin ca gândire, pe o poziție normală, renunțând la susținerea la infinit a unei cauze iremediabil pierdute.

Am ezitat un timp să abordez acest subiect, gândindu-mă că pentru cititorul neangajat al publicației noastre s-ar putea să pară o dispută internă a Legiunii, o ceartă în familie, cu normala proiecție negativă asupra întregului; **apoi mi-am dat seama că cel mai grav lucru este de fapt persistența ideii că simismul ar fi o ramură crescută pe trunchiul viguros al Mișcării Legionare.**

Simismul este crescut pe trunchiul Legiunii, dar este un vâsc, un parazit care numai s-a hrănit din seva Mișcării Legionare, deformându-i doctrina, oferind ocazia lui Carol al II-lea de a asasina pe Căpitan și Statul Major Legionar, transformând masele de legionari în carne de tun pe altarul ambițiilor personale în ianuarie 1941 și mai târziu ***trăind toată viața cu convingerea că cel mai valoros lucru pentru Legiune și pentru țară este viața și bunăstarea "Comandantului".***

Acest impostor a fost, conștient sau nu, asociatul dușmanilor de moarte ai Legiunii, începând cu apreciatul (de el) Carol al II-lea, apoi ca executant al ordinelor lui Moruzov, prin tot comportamentul terfelind un prestigiu câștigat prin luptele și jertfele martirilor Legiunii.

Se pune întrebarea: ***Ce mă determină să reiau problema dacă o socotesc ca pe un lucru bine stabilit de istorie și indiscutabil?***

Iată despre ce este vorba:

- în primul rând, **încăpățânarea de a prezenta mai departe și fără jenă, politica și acțiunile promovate de Sima după măcelul din 1939 drept o continuare firească a tot ce a însemnat vreodată Mișcarea Legionară.** Este un comportament criminal care nu te poate duce cu gândul decât la **o imensă trădare** sau la **o impardonabilă inconștiență;**

- în al doilea rând, sunt destui aceia care, având cunoștințe relativ superficiale despre Mișcare, aplicând Legiunii același tipar valabil oricăror partide politice din România de azi și de oricând, își închipuie că existența mai multor "grupări" (în aparență) reprezintă manifestări ale orgoliilor personale ale diferitelor curente doctrinare, ale unor interese care reușesc să transforme curățenia de cristal pe care speră să o găsească la noi, în "aceeași Mărie cu altă pălărie" (în speță verde); astfel, **punctele forte ale Mișcării Legionare, cinstea și dragostea, apar în ochii celui care își caută refugiul sufletesc în limbajul legionar drept aceleași vorbe deșarte dezmințite de realitatea observabilă.**

Departe de mine gândul că ar fi posibilă într-un viitor oarecare corectare (sau, dacă vreți, schimbare) a mentalității unor persoane ajunse la vârsta certitudinilor; este îngrijorătoare însă poziția celor care mai devreme sau mai târziu vor prelua unsuroasa ștafetă. **Cum pot aceștia accepta să li se interzică să citească mărturiile unor comandanți ai Bunei Vestiri sau comandanți legionari** precum preotul Ion Dumitrescu-Borșa, secretar al Mișcării Legionare de la începuturi și până la dispariția Căpitanului; sau a lui Constantin Papanace, sfetnic apropiat al Căpitanului? Am dat doar două exemple despre care am informații.

În contrast total, la biblioteca noastră toată "opera" lui Horia Sima este prezentă, la dispoziția oricui, împrumutarea ei netrezind nici un fel de suspiciuni. **Simiștilor de azi și care vor fi și mâine, nu le trezește îndoieli această practică?** Oricum, nu aș vrea să cred că sunt oameni care au certitudini!

De multe ori m-am gândit cum aș putea să sintetizez în câteva fraze, fără să mai apelez la exemple punctuale, fără să mai apelez la istorie, dar ca o concluzie a acestora, <u>caracterul care a determinat comportamentul lui Sima.</u>

Dacă încercăm **să urmărim "firul roșu" al acestui comportament**, vom remarca **mai multe trăsături** - într-un fel comune unor personalități ale timpului și nu numai - dar **incompatibile cu modelul legionarului de orice grad.**

Pe primul plan al caracterului său era **setea de putere și de mărire:**

- comandant al regiunii Banat timp de un an, avusese ocazia să guste la nivelul respectiv "deliciile" unei poziții de șef;

- născut într-un sat, apoi profesor la Lugoj, un orășel de provincie, visa la o poziție importantă în capitală, unde ajungea destul de rar, la sediul din casa gen. Cantacuzino din buricul Bucureștiului;

- poziția lui destul de marginală în angajamentul conducerii Legiunii îi provoca invidia - dacă nu chiar ura față de cei pe care îi socotea favorizați de soartă, pur și simplu.

Visul lui secret, nemărturisit nimănui, căci prin firea sa era un singuratic orgolios, era poziția Căpitanului, la care se simțea îndreptățit de aberațiile autoaprecierii.

Prezența și carisma lui Corneliu Zelea-Codreanu, faptul că era mult mai înalt decât el, pe care îl vedea permanent înconjurat de dragostea și admirația camarazilor, îi amplificau sentimentele negative și secrețiile gastrice.

Trebuie să recunoaștem totuși, după cum ne dovedește istoria, că din acest punct de vedere nu era un singular; nici măcar în cadrul Legiunii: Mihail Stelescu cu care era prieten și care i-a fost un timp și model, de altfel mult mai inteligent, mai spontan și mai expansiv decât Sima, dar care nu a reușit în planurile, căci a eșuat în planurile de asasinare a Căpitanului, l-a precedat.

În exteriorul Mișcării avem exemple arhicunoscute de personalități care invidiau poziția Căpitanului de lider incontestabil al tineretului român și după aceea al poporului român: de pe prima scenă politică a țării, nu aș aminti decât pe cei mai celebri: Nicolae Iorga și Carol al II-lea.

Nicolae Iorga, cunoscut ca savant în toată lumea de atunci și oarecum și astăzi, era un personaj foarte orgolios, geniul oferindu-i toate atuurile unei prezentări ideale în fața opiniei publice; naționalist militant, visa încă dinaintea primului război mondial să ajungă un idol al tineretului român, un mare lider. Nu a reușit nu din cauza lui Corneliu Zelea-Codreanu, ci din cauza înălțimii la care se situa, a aroganței și poate a cameleonismului politic. Avea toate motivele să se socotească un tip absolut superior, dar faptul că se și comporta ca atare, era departe de a crea un val de simpatie în jurul său; devine, dintr-o invidie absolut evidentă dar nedeclarată, dușman de moarte al Căpitanului.

Carol al II-lea care, încă de la revenirea pe tron în 1930, visa și se pregătea pentru instalarea dictaturii personale, a fost fascinat (din ceea ce reușea el să perceapă) de ideea transformării Mișcării Legionare într-o anexă a sa și a planurilor sale, după modelele fascist și național-socialist unde dictatorii erau și șefii supremi ai unor partide unice, totalitare. În acest context merge până acolo încât să îi ofere Căpitanului poziția de prim-ministru, cerând în schimb șefia Legiunii. Refuzul Căpitanului la propunere îl transformă pe Carol al II-lea în cel mai aprig dușman al Mișcării Legionare și, cu precădere, al lui Corneliu Zelea-Codreanu, în final devenind călăul lui (în paranteză fie spus: și Sima a dovedit că pentru o poziție în topul ierarhiei politice a fost dispus să sacrifice sute de vieți de legionari).

Asocierea lui Sima cu Iorga și Carol nu este determinată de semne de egalitate între ei: există doar un punct comun care îi unește în istorie și anume că sunt personalitățile centrale ale complotului urzit împotriva Mișcării Legionare și a conducătorului ei. I-a unit o trăsătură de caracter, și anume ambiția nemărginită, lipsită de scrupule.

Pe lângă acest triumvirat de promotori ai asasinatelor și distrugerii Mișcării Legionare, ***Mihail Moruzov*** face oarecum o figură distinctă; el neavând ambiții politice de genul celor amintite! Agent multiplu internațional, inteligent și rece, nu a râvnit niciodată la onorurile pozițiilor oficiale din fruntea statului. Nu s-a dorit conducător de partid sau, cum pomeneam, al tineretului. În poziția lui de eminență cenușie se simțea ca peștele în apă, dar a făcut anumite greșeli care l-au dus la cunoscutul sfârșit.

Sima, care a făcut stagiul militar la Jandarmi, a fost remarcat de superiori care au dedus din comportamentul său că ar putea deveni un **bun informator al Serviciilor Secrete**; apartenența lui la Mișcare (pe care nu avem cum să o apreciem ca pe o inițiativă personală sau ca pe o sarcină primită) a fost **marea inspirație a lui Moruzov: probabil intuind marea ambiție a lui Sima de a ieși din anonimatul provinciei, de a se cățăra fără scrupule în vârful ierarhiei sociale, a știut permanent să îi stimuleze ambițiile, să îi laude calitățile, transformându-l în timp în instrumentul care a devenit.**

Nu trebuie să omitem din prezentarea lui Sima nici lăcomia de bani, binecunoscută de cei din preajma lui.

Sfârșitul lui Moruzov, de care pomeneam mai sus, a avut la bază două motivații-cheie:

- în primul rând, ura gen. Antonescu care era foarte ranchiunos și nu putea sau nu voia să îi treacă cu vederea rolul hotărâtor sau poate chiar inițiativa de care îl bănuia pe Moruzov în marginalizarea sa în anii 39-40 și poate și faptul că i se confirmase colaborarea cu NKVD-ul și ABWEHR-ul lui Canaris;

- în al doilea rând, devenise periculos pentru Horia Sima; **când, după 14 sept. 1940 fuseseră arestați - pentru a fi judecați - toți călăii Mișcării Legionare, Moruzov fusese și el întemnițat cu toți ceilalți de la Jilava, în așteptarea procesului.**

Cererile insistente ale lui Wilhelm Canaris de a-l pune în libertate pe Moruzov au trezit reacția, poate așteptată, pe fondul unor nemulțumiri ale lui Antonescu față de abuzurile "Poliției Legionare": hotărăște schimbarea pazei legionare de la Jilava cu jandarmi. Cu aproape 24 de ore înainte îl încunoștințează pe **Sima** de hotărârea luată, care înțelege două lucruri: că eventual Generalul plănuiește să-i facă scăpați pe călăii Legiunii și că în acest caz **Moruzov ar putea să facă publice relațiile dintre ei.**

- După ce contribuie decisiv la crearea atmosferei publice pentru asasinarea Căpitanului, Decemvirilor și Nicadorilor, **prin zeci de atentate fără rost pentru Legiune** dar furnizând motive în plus autorităților, **încălcând astfel ordinele Căpitanului, care era în închisoare;**

ITINERAR AMERICANO-MEXICAN: CALIFORNIA – HONOLULU - TIJUANA

LOS ANGELES

De la Londra la los Angeles avionul zboară fără escală, 11 ore şi jumătate, trecând peste Alaska şi Canada, la o înălţime ce atinge şi 10.000 de metri.

Sosit în oraşul american am avut o surpriză ce mi-a dat fiori: avionul Boehing 747, pe care nu-l văzusem în exterior când m-am îmbarcat deoarece accesul în el s-a făcut printr-un "burduf" de la un terminal din Heatrow, m-a copleşit ci gigantismul său, concretizat în cei 450 de pasageri plus personalul de bord. O minune a tehnicii, relativ nouă, întrucât faptul pe care îl relatez s-a întâmplat în urmă cu 10 ani.

Los Angeles este considerat a fi **capitala celui mai mare stat din cele 50 care compun Statele Unite ale Americii, CALIFORNIA**.

De fapt este impropriu să spui că este un oraş propriu-zis: **este format din nu mai puţin de 37 de orăşele**, trecându-se pe neobservate dintr-unul în altul, aici neexistând termenul de "intravilan": **Santa Monica, Tarzania, Venice, Malibu, Hollywood şi altele**, care de la cap la cap ating 230 km din coasta Oceanului Pacific.

Clima este greu de suportat: ziua termometrul atinge şi 45 de grade, iar noaptea mori de frig dacă nu ai o haină grosuţă pe tine.

Oceanul Pacific este lugubru, veşnic agitat, cu o culoare întunecată, brăzdat de valuri înspumate, şi, ceea ce este mai rău, cu apa ca de gheaţă, deşi pe plajă, aşa cum am spus, rişti să faci insolaţie din cauza soarelui. Gândul m-a dus la minunatele noastre ţărmuri ale Mării Negre, cu apa ei caldă şi limpede.

Oraşul, ca toate celelalte oraşe din partea apuseană a Statelor Unite, are o infrastructură modernă, cu bulevarde largi; "Jusnit" e cel mai lung din lume - nu cunosc exact câte mile are, dar ştiu că dacă vrei să-l străbaţi în întregime, faci cu maşina minimum 2 ore (precizez că aici nu există ambuteiaje, circulaţia fiind fluidă).

Centrul metropolei este străbătut de câteva mari bulevarde, cel mai de seamă fiind ***Broadway***, unde se află zgârie-nori, mii de magazine, care mai de care mai atrăgătoare, cu patroni asiatici (în marea majoritate a cazurilor). Circulaţia şi animaţia sunt în timpul zilei deosebite: mulţi oameni obezi pe care îi vezi la mesele de pe trotuare, turişti "gură-cască", "hippies" jegoşi, negri cu placarde pe piept, care solicită fel de fel de ajutoare (numai băneşti, ca să-şi astâmpere foamea, deşi toţi sunt supraponderali). De la orele 18 agitaţia dispare ca prin farmec, se trag obloanele magazinelor şi peste o oră nu mai vezi pe nimeni decât în unităţile de alimentaţie publică. Criminalitatea este acum posibilă pe bulevardele pustii: îşi fac apariţia drogaţii şi homosexualii, siguranţa fiind dată numai de automobilul personal; dacă nu-l ai, este preferabil să stai acasă în faţa televizorului şi să te plimbi pe pedes a doua zi dimineaţă.

Nebunia automobilului este mare, de la adolescent la vârstnic, fiind explicabilă prin faptul că aici există o puternică tradiţie: **Henry Ford** a revoluţionat puternic producţia şi vânzarea (până în 1922 el vânduse deja uluitoarea cifră de 1,2 milioane de automobile Model T). Astăzi automobilul este o emblemă atât a distincţiei sociale cât şi a necesităţii. De altfel, în L.A. există cel mai mare ***muzeu auto*** din lume, numit ***Petersen***, cu patru etaje, care oferă absolut orice ţi-ai dori să cunoşti despre maşini.

Primăria, construită în 1928, are un vestibul ca al unei biserici, fiind încununată de o cupolă impresionantă şi are o podea din plăci de marmură. ***Hollywood Bowl*** este un amfiteatru natural pentru concerte în aer liber; de sus, de pe deal, "***Hollywood***", scris cu litere uriaşe din metal, este vizibil de la mare depărtare şi este, poate, emblema oraşului californian.

Iubitorii de frumos nu ar trebui să piardă **Muzeul de Artă** care prezintă picturi şi sculpturi din diferite perioade.

O altă atracţie faimoasă în toată lumea este ***Disney Land***, aflat în oraşul Anaheim, inaugurat în 1954. Americanii nu au egal în organizarea paradelor muzicale fastuoase şi acest lucru se vede aici, în această lume a basmului, a senzaţiilor tari, a divertismentului pe cea mai înaltă treaptă. Intri dimineaţă şi nici nu ştii când s-a făcut seară şi a venit ora închiderii.

Şi dacă tot vorbim de personalitatea oraşului L.A., să amintesc de ***Bulevardul Hollywood***, lung de câţiva km, pe trotuarele căruia sunt imortalizate, într-o stea, numele celor mai faimoase staruri din cinematografia americană; similar, în cimentul de la intrarea în Teatrul Chinezesc (inaugurat în 1920), se află amprentele mâinilor şi picioarelor celor mai mari vedete.

Dar obiectivul turistic principal îl reprezintă ***studiourile de film Universal***. O zi întreagă am stat aici, rămânându-mi, în final, amintiri de neuitat. La un preţ destul de piperat (costa atunci intrarea 57 de dolari), poţi vedea cascadorii şi efecte speciale precum şi simulări de cutremure, atacuri ale rechinilor, infernuri apocaliptice, dai mâna cu Frankenstein etc.

Americanul este o fire agitată, imprevizibilă, mereu în căutarea de surse financiare, veşnic neliniştit într-o ţară superprosperă. Alexis de Tocqueville scria încă de acum două secole: "americanul îşi va construi o casă pentru bătrâneţe şi o va vinde înainte să-i ridice acoperişul, va planta o grădină şi o va închiria tocmai când pomii vor răsări, va curăţa pământul şi-i va lăsa pe alţii să culeagă roadele, se va apuca de o meserie şi o va părăsi, se va stabili într-un loc pentru a porni spre alte meleaguri, în clipele de relaxare va plonja rapid în vârtejul politicii".

În toată California o să auzi la tot pasul vorbindu-se limba spaniolă. Pe oamenii de această etnie îi distingi repede: sunt mai mărunţi, mai laţi în spate, bruneţi, foarte muncitori, practicând cele mai diverse munci, multe necalificate.

Străzi întregi sunt locuite de mexicani sau băştinaşi din ţările Americii Latine, care au ziare, posturi de televiziune şi de radio proprii. Când mă aflam în L.A. se disputa un meci de box pentru titlul mondial, unul dintre protagonişti fiind Oscar de la Maya. În timpul desfăşurării meciului întreg oraşul a fost paralizat, de la mic la mare, orice latino-american aflându-se în faţa micului ecran. La fel se întâmplă şi când au loc meciuri de fotbal din campionatul mexican, transmise în direct în Statele Unite.

SAN FRANCISCO

De la L.A. la San Francisco sunt pe autostradă 611 Km., pe care îi străbaţi în cca. 6 ore. Fiecare vizitator rămâne cu o amintire diferită din San Francisco: cu amintirea străzilor sale drepte care duc toate la golf, cu amintirea podului celebru ***Golden Gate***, cu amintirea călătoriei cu tramvaiul cu cablu, sau cu imaginea caselor victoriene amplasate de-a lungul drumului.

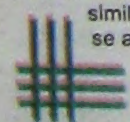
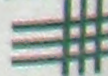
Chinatown este o atracţie specială, cu rezidenţi chinezi ce au câteva sute de magazine; unele dintre acestea vând ierburi care promit vindecarea durerilor reumatice sau restabilirea potenţei sexuale.

La un km de ţărm se află faimoasa ***închisoare Alcatraz***. Ca să o vizitezi trebuie să cumperi bilete cu câteva zile înainte, atât de mare este dorinţa turiştilor de a o vedea. Am vizitat şi eu celulele în care au fost închişi gangsterii Al Capone, Big Jim Colosimo, Scareface şi alţii. Nimeni nu a evadat de aici, fiind o închisoare de maximă securitate, iar în plus apa rece ca gheaţa şi curenţii puternici fac imposibilă orice tentativă de a ajunge viu şi nevătămat la ţărmul aglomerat al oraşului. Am făcut şi eu fotografii îmbrăcat în "zeghea vărgată" şi pe cap având bereta pe care scria "Alcatraz".

Piramida TransAmerica, cu cele 48 de etaje ale sale, este cea mai înaltă clădire din San Francisco, iar podul Golden Gate care traversează golful este zile întregi acoperit de ceaţă, aşa că, din păcate, nu am putu declanşa obiectivul aparatului foto.

La San Francisco a apărut acum câteva decenii fenomenul *hippie*, un Height Street care acum nu mai există, victimă a timpului şi a modei. Astăzi aici sunt multe saloane de tatuare şi piercing, cu o mare varietate de restaurante şi cafenele. continuare în pag. 13)

Emilian Ghika

PLANURI DE DICTATURĂ INTERNAȚIONALĂ

Să foiletăm împreună o carte care astăzi nu se găsește decât în biblioteci particulare, întrucât a făcut multă vâlvă încă de la apariție, din 1905: *"Protocoalele înțelepților Sionului"*, tradusă în română de Ion Moța, a cărei autenticitate evreii o contestă vehement.

Dacă este autentică sau nu, stabiliți dvs.; noi considerăm că orice comentariu este de prisos, întrucât vedem cu toții, zilnic, care este situația actuală, în țară și în lume, și câtă asemănare este între ceea ce se întâmplă și această așa-zisă ficțiune.

Cei cărora nu le plac aceste planuri să iasă din letargie și să observe că antidotul este subînțeles.

Redacția

"Interesul nostru e, dimpotrivă, ca toți creștinii să degenereze. *Puterea noastră izvorăște din foamea cronică, din slăbiciunea muncitorului,* deoarece toate acestea **îl robesc voinței noastre** și îl fac să -și piardă și puterea și hotărârea de a se împotrivi acestei voințe."

"Astăzi suntem atotputernici ca putere internațională, căci atunci când suntem atacați într-un stat, suntem apărați de celelalte."

"Trebuie să dărâmăm credința și să smulgem din sufletul creștinilor însuși gândul dumnezeirii și al sufletului, pentru a le înlocui cu socoteli și lipsuri materiale. Pentru ca cele mai alese suflete ale creștinilor să nu aibă timp să cugete și să observe, trebuie să-i abatem de la aceste preocupări împingându-i către grijile industriei și ale comerțului."

"Oratorii noștri vor vorbi atât de mult, încât toată lumea va fi obosită de a-i mai auzi.

Trebuie să buimăcim opinia publică, răspândind din diferite părți și vreme îndelungată *atâtea păreri care se bat cap în cap, încât creștinii vor sfârși prin a se pierde în labirintul acesta și prin a înțelege că e cu mult mai bine să n-ai nici o părere în politică*."

"Trebuie deci, cu orice preț, să-i luăm din stăpânire pământurile. Cel mai bun mijloc pentru acest scop este de a **mări impozitele** pe proprietatea funciară pentru a îndatora pământul. (...) În același timp trebuie să ocrotim negoțul și industria cu multă putere, și mai ales **speculația** al cărei rol servește de **contragreutate industriei**; fără speculație industria ar înmulți capitalurile particulare, ar îmbunătăți agricultura, eliberând pământurile de datoriile create prin împrumuturile băncilor agricole. Trebuie ca industria să răpească pământului roadele muncii sale ca și ale capitalului și, **prin speculație, să ne dea nouă banii lumii întregi.** Fiind astfel aruncați în rândurile proletarilor, toți creștinii se vor pleca înaintea noastră pentru a obține cel puțin dreptul de a trăi.

Pentru a nimici industria creștinilor, vom mări speculația, gustul luxului, al acestui lux care înghite totul.

Vom face să se mărească salariile, care totuși nu vor aduce nici un folos muncitorilor, deoarece vom fi dat naștere în același timp unei scumpiri a obiectelor de primă necesitate datorită (vom spune noi) decăderii agriculturii (...)"

"Ne-am atins de jurisdicție, de alegeri, de presă, de libertatea individuală și mai ales de *învățământ și educație care sunt reazemul vieții libere.* **Am înșelat, năucit și corupt tineretul creștin printr-o educație bazată pe învățăminte și teorii pe care noi le știm că sunt false și care sunt răspândite de noi."**

"După ce vom fi obișnuit în acest fel toată lumea cu ideea propriei sale valori, vom nimici însemnătatea familiei creștine și valoarea ei educativă, nu vom lăsa să se ridice individualitățile cărora mulțimea, călăuzită de noi, nu le va îngădui să apară și nici chiar să vorbească (...)"

"Când am introdus în organismul statului **otrava liberalismului**, toată constituția sa politică s-a schimbat. Statele s-au îmbolnăvit de o boală mortală: descompunerea sângelui; nu ne mai rămâne decât să așteptăm sfârșitul agoniei lor."

"Prin înrâurirea noastră, executarea legilor creștinilor e redusă la minimul posibil. **Prestigiul și tăria legilor sunt zdruncinate de interpretările liberale, pe care le-am introdus noi în ele."**

"Vom unelti alegerea de președinți care au în trecutul lor o pată ascunsă, vreo panama oarecare. **Teama de descoperire, dorința proprie fiecărui om ajuns la putere de a-și menține privilegiile,** foloasele și onorurile legate de condiția lor, **vor face din ei servitori credincioși ai poruncilor noastre**."

"Vom trece astfel pe nesimțite la suprimarea oricărei Constituții, când va fi sosit timpul de a grupa toate guvernele sub autocrația noastră."

N. RED.: Deja reglementările Uniunii Europene au prioritate legală în România față de Constituția României (fapt stipulat chiar în Constituția noastră). Și România nici nu este încă membră a Uniunii Europene...

"Pentru ca aceste gloate să nu ajungă la nimic prin cugetare, îi vom opri a gândi prin petreceri, prin jocuri, prin desfătări, prin înlănțuiri de patimi și prin case publice...

Îndată vom propune apoi prin presă **concursuri de artă și de tot felul de sporturi :** aceste preocupări vor îndepărta pentru totdeauna spiritele de la chestiuni unde am avea de luptat cu ele. **Oamenii, dezobișnuindu-se din ce în ce mai mult de a gândi liber, prin ei înșiși, vor ajunge să vorbească exact așa cum gândim noi,** deoarece noi vom fi singurii care vom da noi îndrumări cugetării..."

"Presa va atrage îndată atenția publicului spre chestiuni noi, căci după cum știți, noi am obișnuit oamenii de a căuta totdeauna ceva nou."

"De aceea **noi îi vom îndemna pe oameni să conceapă tot felul de teorii fantastice, noi sau așa-zise progresiste, căci am sucit cu mare ușurință capetele acestor nemernici de creștini cu ajutorul acestui cuvânt: progres,** și nu găsești nici unul printre ei care să înțeleagă că **sub acest cuvânt se ascunde o greșeală**, afară de cazurile când e vorba de descoperiri materiale, deoarece adevărul e unul singur și neschimbat, și nu mai poate, prin urmare, să progreseze. Progresul, ca idee greșită, servește la întunecarea adevărului pentru ca nimeni să nu-l cunoască în afară de noi, aleșii lui Dumnezeu, păzitorii lui."

"**Publicitatea** ne costă astăzi scump, deoarece **numai prin ea putem cenzura ceea ce se scrie în ziare."**

"Literatura și ziaristica sunt cele două forțe educatoare mai însemnate, de aceea **guvernământul nostru va trebui să fie proprietarul celor mai multe ziare.** (...) Îi vom învinge pe dușmanii noștri fără doar și poate, deoarece **ei nu vor avea la îndemână organe prin care să-și poată spune cuvântul până la sfârșit**, în urma măsurilor pe care le-am arătat."

"Așteptând însă venirea noastră la putere, vom înființa și **vom înmulți societățile francmasonice în toate țările din lume**; vom atrage în ele pe toți aceia care sunt sau pot fi niște buni agenți. (...) **Aceia care intră în societățile secrete sunt de obicei niște ambițioși, aventurieri și în general oameni superficiali, cu care nu ne va fi greu să ne înțelegem pentru înfăptuirea planurilor noastre.**

Creștinii se înscriu în "loji" din curiozitate sau cu nădejdea de a gusta din praznicul public cu ajutorul lor, iar unii chiar numai pentru a-și putea expune înaintea unui public visurile lor irealizabile, care nu se sprijină pe nimic: sunt însetați de emoția succesului și a aplauzelor, cu care noi nu suntem niciodată zgârciți. (...)

Nu vă puteți închipui cât de ușor pot fi aduși la o naivitate inconștientă cei mai inteligenți creștini, cu condiția de a-i face mulțumiți de ei înșiși, iar în același timp cât e de ușor să-i descurajezi prin cel mai mic insucces, fie chiar numai prin încetarea aplauzelor, și astfel să-i robești unei supuneri slugarnice numai pentru a putea obține noi succese...

"Noi n-am numărat jertfele dobitoacelor creștine și, cu toate că am sacrificat și mulți de-ai noștri, am dat poporului nostru pe acest pământ o putere pe care n-ar fi îndrăznit s-o viseze vreodată. Jertfele noastre, relativ puțin numeroase, l-au scăpat de pieire."

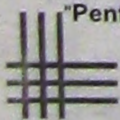
"Atunci **drepturile noastre internaționale vor covârși drepturile naționale**, în adevăratul înțeles al cuvântului..."

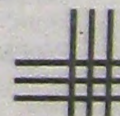
"**Administratorii, aleși din public** de către noi, dintre creștinii cei mai slugarnici, **nu vor fi oameni pregătiți pentru administrația țării.** În acest fel **vor deveni ușor niște păpuși trase de ață** de către înțelepții și genialii noștri sfetnici..."

"**Greșelile administrațiilor creștinilor vor fi zugrăvite de noi în culorile cele mai vii.** Vom da naștere la o așa de mare scârbă față de aceste administrații apuse, încât popoarele vor prefera odihna ROBIEI în locul drepturilor mult-trâmbițatei libertăți care le-a zăpăcit atât de mult..."

"***Vom șterge din amintirea oamenilor toate fapte veacurilor apuse, care nu NE sunt plăcute*, nepăstrând decât pe acelea care zugrăvesc greșelile guvernelor creștine."**

"Filosofii noștri vor discuta toate greșelile credințelor creștine, **dar nimeni și niciodată nu va discuta religia noastră sub adevărata ei înfățișare, deoarece nimeni nu o va cunoaște cu adevărat**, afară de ai noștri care nu vor îndrăzni niciodată să-și descopere tainele..."

"Sistemul înăbuşirii gândirii e deja în vigoare, în aşa-numitul învăţământ prin imagini care are menirea de a transforma pe oameni în animale blânde care nu cugetă, ci aşteaptă reprezentarea în imagini a lucrurilor pentru a le înţelege..."

"**Ne-am îngrijit deja să discredităm clasa preoţilor creştini** şi să le dezorganizăm astfel misiunea, care ne-ar putea stânjeni mult. Înrâurirea ei asupra poporului scade din zi în zi. Astăzi **libertatea conştiinţei este pretutindeni proclamată, prin urmare numai e decât un anumit număr de ani care ne desparte de căderea desăvârşită a religiei creştine**; celelalte religii le vom dărâma şi mai uşor, dar e încă prea devreme să vorbim despre aceasta. Vom aşeza puterea bisericească şi preoţimea în nişte cadre atât de strâmte, încât înrâurirea lor va fi nulă faţă de aceea pe care au avut-o altădată. (...) Regele iudeilor va fi adevăratul Papă al lumii, patriarhul bisericii internaţionale. **Dar atâta timp cât nu vom fi crescut tineretul în noile credinţe de tranziţie, şi apoi în a noastră, nu ne vom atinge pe faţă de Bisericile existente, ci vom lupta împotriva lor prin critică**, aţâţând neînţelegerile."

"În general, **presa noastră contemporană va dezvălui afacerile de stat, neputinţa creştinilor**, şi toate acestea în termenii cei mai necinstiţi, **cu scopul de a le înjosi în toate felurile**, cum numai rasa noastră de geniu o ştie face."

***

"Cuvântul libertate împinge la luptă societăţile omeneşti împotriva oricărei puteri, fie ea chiar a lui Dumnezeu şi a firii. **Iată pentru ce la ridicarea noastră la domnie, să trebui să scoatem acest cuvânt din vocabularul omenesc**, ca fiind principiul brutalităţii care schimbă gloatele în fiare sălbatice."

"Când domnia noastră va fi sosit, oratorii noştri vor vorbi poporului despre marile probleme care au frământat omenirea pentru a o aduce în sfârşit la regimul nostru mântuitor. ***Cine va mai bănui atunci că toate aceste probleme au fost născocite de către noi, după un plan politic pe care nimeni nu l-a ghicit în decursul lungilor veacuri?"***

"**Când va fi sosit domnia noastră, nu vom recunoaşte nici o altă religie afară de aceea a Dumnezeului nostru unic** de care e legat destinul, deoarece noi suntem poporul ales... Din acest motiv va trebui să nimicim toate credinţele."

"**Vom expulza liberalismul din toate posturile de căpetenie** ale administraţiei noastre, de care va atârna educarea celor mai mici în vederea ordinii noastre sociale. Nu vor fi îngăduiţi a ocupa aceste posturi decât aceia pe care îi vom fi crescut noi înşine pentru guvernământul administrativ."

"**Absolutismul nostru** va fi consecvent în toate. Iată de ce **marea noastră voinţă va fi respectată şi împlinită fără murmur, ori de câte ori vom porunci ceva.** Ea nu va ţine seamă de nici o împotrivire, de nici o nemulţumire, **va înăbuşi orice revoltă prin pedepse exemplare**."

"Fiecare clasă socială trebuie să fie crescută într-o aspră îngrădire, **după menirea şi locul care o aşteaptă**."

"Vom desfiinţa orice învăţământ liber."

"În programul nostru, **o treime a supuşilor va supraveghea pe ceilalţi** numai din simţământul datoriei, pentru a servi de bunăvoie statul. ***Atunci nu va fi ruşinos să fii spion şi denunţător; dimpotrivă, va fi demn de laudă.*** (...)

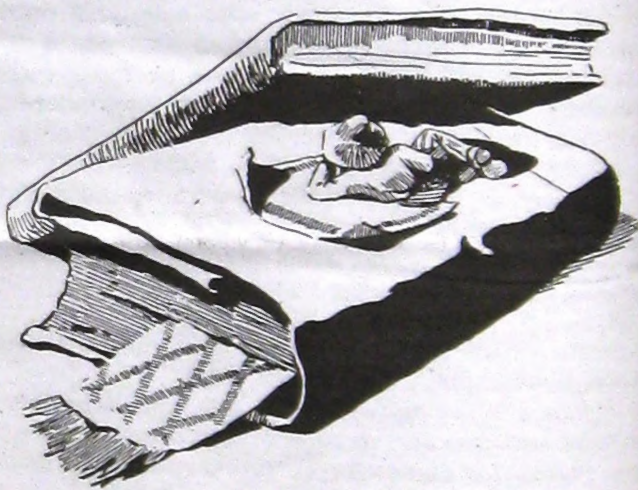
Acela care nu-şi va fi făcut raportul asupra celor văzute şi auzite de el în legătură cu chestiunile de politică, va fi considerat tot atât de vinovat, de tăinuire şi complicitate, ca şi cum ar fi săvârşit el însuşi aceste două crime."

***

Concurs

ISTORIA CENZURATĂ DE GUVERNELE ROMÂNEŞTI

- premii în cărţi -

Condiţii de participare: vârsta max. 35 ani; răspunsurile se vor trimite în scris pe adresa sediului, se pot da telefonic sau personal, la sediu, până la data de **10** a lunii următoare apariţiei revistei. Premiile se vor ridica de la redacţie.

RĂSPUNSUL CORECT LA ÎNTREBAREA LUNII MARTIE: *"Având în vedere că după Congresul Studenţesc de la Târgu Mureş, din 1936, autorităţile au interzis (până în 1940) întrunirile studenţimii creştine române, se poate deduce că aceasta era un pericol pentru liniştea publică?"*

a fost dat tct de Tudor Bârsan din Slatina, 32 de ani (cel care a răspuns corect şi la întrebarea lunii februarie), şi care a câştigat *cartea "Ideologie şi formaţiuni de dreapta în România" (1927 – 1931)*– Institutul Pentru Studiul Totalitarismului.

RĂSPUNSUL ESTE URMĂTORUL:

Iată dovada clară că studenţimea creştină română nu constituia nicidecum vreun pericol pentru liniştea publică: **Moţiunea adoptată de Congresul General al Studenţimii Române Creştine de la Târgu Mureş (5 aprilie 1936):**

"Studenţimea română creştină, adunată la al X-lea Congres general la Târgu Mureş, în zilele de 3-5 aprilie 1936, a votat în unanimitate următoarea moţiune:

După 14 ani de suferinţe şi jertfe, **studenţimea română creştină se regăseşte pe aceeaşi linie de credinţă şi luptă naţionalistă şi creştină începută la 1922 şi reafirmă cu tărie aceleaşi crezuri.**

Studenţimea română, ca corp constituit, îşi afirmă completa independenţă spirituală de acţiune şi disciplină, **încuviinţând ca individual studenţii să poată da curs activ mişcărilor naţionaliste**: "Totul pentru Ţară", Partidul Naţional-Creştin etc.

Studenţimea română, constatând pericolul ce pândeşte fiinţa fizică şi spirituală a mişcării naţionale, prin ofensiva mişelească a trădătorilor, calomniilor, corupţiei şi tentativelor de asasinat, declară că a ajuns la capătul răbdării şi al îngăduinţei.

În consecinţă, **cere:**

- Măsuri neîntârziate pentru proteguirea şi redresarea morală, fizică şi materială a elementului românesc, grav periclitat în Bucovina, Maramureş, Banat şi Ţara Moţilor, şi îmbunătăţirea situaţiei elementului românesc din Macedonia, Valea Timocului, Banatul Iugoslav, Ucraina şi din părţile transnistrene, a căror etnitate începe să se destrame.

- Măsuri de higienă socială pentru vitalizarea constituţiei fizice a neamului nostru.

- Ridicarea regimului excepţional, starea de asediu şi cenzura, instaurate nu din raţiuni superioare de stat, şi care prin modul de aplicare înăbuşă orice pulsaţie de gând şi simţământ românesc, favorizând atacurile laşe şi calomnia, adică asasinatul moral.

- Măsuri restrictive şi <u>legale</u> împotriva curentelor sociale şi spirituale distructive care sapă la temelia existenţei statului şi culturii româneşti: liberalismul, comunismul, francmasoneria şi sectele religioase.

Să înceteze protejarea hrubelor masonice prin paza armatei române.

- Luând act de ofensiva mişeilor, dusă prin presă, parlament, consilii de partide etc. împotriva mişcării naţionale şi a corpului studenţesc, se deschide pentru susţinători, pe lângă cartea neagră a trădătorilor, şi cartea canaliilor.

- Profesorii şi studenţii dovediţi a face parte din francmasonerie, să fie **eliminaţi din universitate** şi afişaţi pe la sediile societăţilor. Studenţii dovediţi a avea legături cu Partidul Liberal să fie eliminaţi din toate societăţile studenţeşti şi afişaţi la sediile societăţilor respective.

Congresul studenţesc se declară solidar cu dezideratele materiale şi profesionale ale neamului şi studenţimii române şi în consecinţă cere:

1. *Românizarea industriei şi comerţului.*
2. Desfiinţarea legii care hotărăşte limitarea numărului studenţilor în universităţi.
3. *Autonomia organizaţiilor studenţeşti*, studenţimea singură fiind indicată a se conduce conform spiritului şi nevoilor ei.
4. Reducerea taxelor universitare şi abolirea celor de examen.
5. Ameliorarea stării materiale prin acordarea de burse şi subvenţii, iar căminelor şi cantinelor să li se aplice principiul conducerii studenţilor autonomi cu *controlul forurilor care le subvenţionează.*

Să se interzică patronajul politic al căminelor şi cantinelor.

6. Călătoria studenţilor pe C.F.R. şi S.M.R. să se facă cu reducere de 50% în tot timpul anului."

(Ministerul Justiţiei, Direcţia Judiciară, Dosar nr. 18-1936, f. 62-66)

DECI, ca în orice Stat de drept, studenţimea română îşi afirma crezul – naţionalist şi creştin! – cerând autorităţilor ROMÂNE, în mod public şi organizat, tocmai susţinerea şi protejarea ROMÂNILOR şi apărarea STATULUI ROMÂN, PRIN LEGI restrictive, de pericolul sectelor, al comunismului etc. **Faptul că din cauza acestor cereri autorităţile au interzis Congresele Studenţeşti spune totul despre lăudata "democraţie" interbelică, ca şi despre interesele – total străine de neam şi ţară – ale politicienilor români**. *Pare-se, nimic nou sub soare...*

ÎNTREBAREA LUNII APRILIE: Este adevărat că, după cum susţin unii istorici, Nae Ionescu, Mircea Eliade şi alţi intelectuali români de valoare ar fi aderat la Mişcarea Legionară din interes?

PREMIU: Vol. următor din *"Ideologie şi formaţiuni de dreapta în România" (1931 – 1934)* – Institutul Pentru Studiul Totalitarismului.

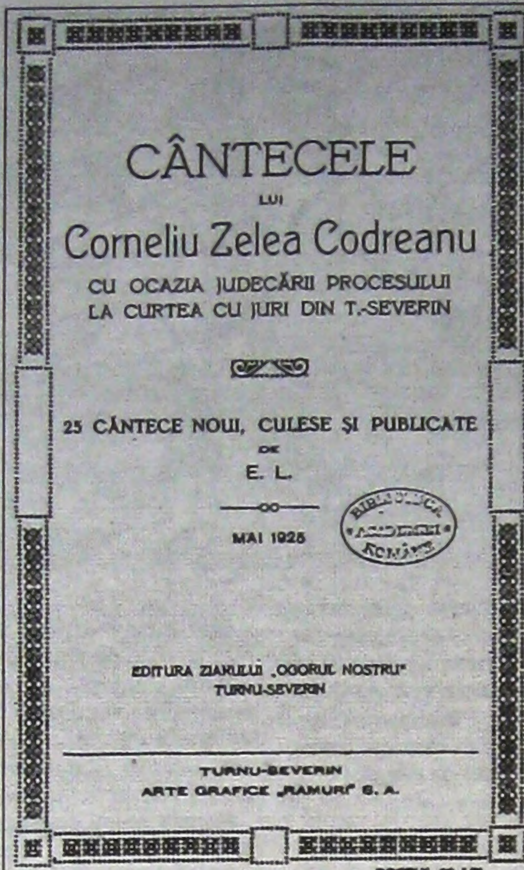
Apariţie de carte

CÂNTECELE LUI CORNELIU ZELEA CODREANU

În urmă cu aproape doi ani, am prezentat un interviu cu dr. FLOR STREJNICU din CISNĂDIE, punând accentul pe laborioasa sa activitate publicistică materializată prin lucrări importante pentru cel care vrea să-şi completeze cunoştinţele în legătură cu fenomenul legionar. Aceste cărţi, apărute după o migăloasă muncă de documentare a autorului octogenar, au o remarcabilă ţinută grafică şi titluri ce exprimă clar conţinutul lor: "**Mişcarea Legionară şi evreii**", "**Creştinismul Mişcării Legionare**" (cu două ediţii în anul 2000 întrucât tirajul a fost repede epuizat), "*Culegem din mormântul tău lumină*" (poezii tipărite în 1999 cu ocazia aniversării centenarului Corneliu Zelea Codreanu), "*Hronic Legionar*" (din care, număr de număr, timp de un an, am publicat fragmente), "*Miniaturi*".

Nu demult, distinsul autor ne-a mai rezervat o surpriză plăcută, scoţând o altă lucrare, de aproape 300 de pagini, apărută tot la Sibiu, intitulată "*MĂRTURISITORUL*". Cartea este un florilegiu liric, o culegere de poezii închinate Căpitanului, iar autorii nu mai au nevoie de nici o prezentare: **Radu Gyr** ("*Balada ucenicului cu ochi albaştri*", "*Vânt de seară*", "*Doina Căpitanului*", "*Mormântul Căpitanului*"), **Ion Barbu** ("*1940*"), **Aron Cotruş** ("*Ţara*" şi "*Corabia Verde*"), **Lucian Blaga** ("*Noemvrie*"), **Tudor Arghezi** ("*Făt Frumos*", "*Suiş*"), **Valeriu Cârdu** ("*Inscripţie pe o cărămidă*", "*Zări verzi*", "*Inscripţie pe un zid de mănăstire*", "*Rugă*"), **Vasile Posteucă** ("*Legendă*" şi "*Tâncăbeşti*"), Horaţiu Comăniciu ("*Imnul Românilor Secuizaţi*"), Dumitru Bacu ("*Căpitanul*", "*Lumina*") ş.a.; doi străini (spaniolul Alberto Crespo şi germanul Karl Haushofer) îl elogiază, de asemeni, în versuri, pe legendarul Căpitan al Gărzii de Fier: "*A Corneliu Zelea Codreanu*", respectiv "*Ihr Capitan*". Poeziile alternează cu citate din Corneliu Zelea Codreanu, Ion Banea, Nicoară Iordache, Gr. Pihu, Vasile Iasinschi, Corneliu Georgescu, Const. Papanace, Stelian Stănicel, Mircea Eliade, Sextil Puşcariu, Ion Barbu, Gh. Racoveanu, D. Găzdaru, Eugen Weber, Julius Evola, Ana Maria Marin etc. – evident, tot referitoare la Căpitan.

Dar volumul îngrijit de Flor Strejnicu, "*Mărturisitorul*", oferă şi o surpriză de mari proporţii, necunoscută de cei mai mulţi cercetători istorici: **autorul a descoperit la Biblioteca Academiei Române două broşuri** de negăsit în alte părţi şi, probabil, în nici o bibliotecă a vreunui pasionat bibliofil, **apărute în anul 1925**, intitulate ***"CÂNTECELE LUI CORNELIU ZELEA CODREANU"***. Prima

CÂNTECELE
LUI
Corneliu Zelea Codreanu
CU OCAZIA JUDECĂRII PROCESULUI
LA CURTEA CU JURI DIN T.-SEVERIN

25 CÂNTECE NOUI, CULESE ŞI PUBLICATE
DE
E. L.

MAI 1925

EDITURA ZIARULUI „OGORUL NOSTRU"
TURNU-SEVERIN

TURNU-SEVERIN
ARTE GRAFICE „RAMURI" S. A.

broşură a apărut în 1925 la **Focşani**, în Tipografia *Cartea Putnei*, şi a doua la **Turnu Severin**, în editura ziarului *Ogorul nostru*.

Cântecele sunt compuse cu doi ani înainte de înfiinţarea Legiunii Arhanghelului Mihail, adică în 1925, *cu ocazia procesului de la Turnu Severin al viitorului Căpitan*, judecat pentru împuşcarea lui *Manciu*.

Procesul lui Corneliu Zelea Codreanu fusese mutat de la Focşani la Turnu Severin din cauza valurilor extraordinare de simpatie ale localnicilor pentru *naţionalistul român care comisese acel act în legitimă apărare*. Dar şi la Turnu Severin toată suflarea oraşului era alături de tânărul Corneliu Zelea Codreanu, manifestându-şi public solidaritatea cu acesta. *Preşedintele Tribunalului primise nu mai puţin de 19.300 înscrieri de apărători din toată ţara*; pe banca apărării se aflau, printre alţii, profesorii universitari A.C. Cuza, I. Găvănescu şi Corneliu Şumuleanu şi întreg baroul din Turnu Severin; trenuri întregi din Iaşi, Bucureşti, Cluj, Cernăuţi, erau pline de studenţi care veniseră să-l încurajeze pe Căpitan. Sala era arhiplină, iar afară, în jurul Teatrului, aşteptau peste 10.000 de oameni.

După şase ore de dezbateri *Corneliu Zelea Codreanu a fost achitat*, iar la întoarcerea la Iaşi trenul a fost aşteptat în toate gările de mulţimi entuziasmate, îmbrăcate în costume naţionale, cu eşarfe tricolore, cu crengi de brad şi flori în mână.

Poeziile din cele două broşuri aparţin unor tineri români, studenţi, elevi şi ţărani din diverse colţuri ale ţării: Lica din Huşi, Paraschivescu Constantin, Zaharie Florea, Viscol Domescu, F.S., B.B. sau "o creştină" sau "un notar din Mehedinţi". Titlurile poeziilor şi conţinutul poeziilor exprimă admiraţia şi dragostea pentru luptătorul Zelea Codreanu: Glasul Ţării, Martirul naţional Corneliu Zelea Codreanu, Eroului Codreanu, Strigătul românilor, În zilele de zbucium, Rugă pentru Corneliu Zelea Codreanu, etc. Frumuseţea populară a acestor versuri vădeşte sinceritatea autorilor, sentimente de revoltă împotriva politicienilor corupţi şi trădători de neam şi ţară şi speranţa în victoria celui judecat, considerat justiţiarul oamenilor cinstiţi din România.

Emilian Georgescu

Lui Corneliu Zelea Codreanu

Preot sfinţit pe altarul suferinţa,
Purtând în suflet fala de roman,
Tu moşteneşti ce ne-au lăsat părinţii,
În firea de moşie şi de neam.

Pe fruntea ta senină străluceşte
Lumina legendarilor martiri,
Şi jertfa ta de azi ne aminteşte
Făuritorii sfintei mântuiri.

Şi din adâncuri de străvechi morminte
Sorbit-ai şoapta-naltului îndemn;
Profetizând, ai dus mereu-nainte
Ideea drepturilor ce avem.

Şi glasul tău chemând la biruinţă
Pe strănepoţii marelui Mihai
Răsună încă-n toată-a noastră fiinţă,
Şi aşteptăm doar semnul să ni-l dai.

Şi-atunci, purtaţi de doruri seculare
De-a fi stăpâni pe glia strămoşească,
Vom smulge crunt neghina din ogoare,
Ţara să fie numai Românească.

B. B.

Lui Corneliu Zelea Codreanu

Măreaţă-ţi este vorba, eroule iubit!
Măreaţă este ţinta spre care ai pornit!
Măreaţă este spada ce ştii s-o porţi cu fală,
Pătruns de datoria şi dragostea de ţară!

Prin negurile vremii, în oarba rătăcire
A celor care astăzi socot c-a lor menire
E ca să ocrotească duşmanii ţării lor,
Apari ca un Arhanghel, un zeu deşteptător.

Molcumul semn al morţii, cu unghiile-i reci
Voia să ne cuprindă în mrejele-i pe veci!
Dar jertfa-ţi de apostol la luptă ne-a chemat,
Ne-a arătat cărarea ce-avea-vom de urmat.

O!... fiu al suferinţei, curaj la luptă dreaptă,
Curaj, căci o cunună de glorie te-aşteaptă,
Cununa mulţumirii de-a şti c-a încolţit
Cuvântul deşteptării, ce tu l-ai răsădit!

Curaj, că Românimea din somnu-i deşteptată
Cu braţele deschise în mijlocu-i te-aşteaptă,
Te-aşteaptă să depună martirului pe frunte
Sărutul re-nvierii din chinurile-i crunte.

Dureliu Gorian, Focşani

"CENTURA" POLITICII - APRILIE

Baciul Traian şi aurul lui Decebal

"Şade moşu-n cur la foc/ Şi ce vede spune tot!" (din înţelepciunea doctorului Sorin Oprescu, apud Moş Ion Roată-Roată, să se vadă toată)

Aşa glăsuia în direct, pe toate posturile de televiziune - de stat, comerciale, adică private, de tot private - doctorul Sorin Oprescu, un ubicuu director de spitale, senator, mahăr la Colegiul Medicilor şi senior coordonator la Partidul lui Mucles, filiala de Bucureşti. Un personaj fabulos, nu doar foarte inteligent.

Ne avertiza că - gata ! - s-a dat liber la vânatul cel mare, la mistreţul cu colţii de aur. Trageţi adânc! Aer în piept. Mai jucăm o dată opereta de la zidul din Târgovişte, ca să rămânem noi mai curaţi, mai uscaţi. Să nu mai spună lumea că noi am fi nişte golani, şi nişte mafioţi, şi nişte escroci, şi nişte comunişti revopsiţi, reşapaţi şi mascaţi. Gata!

Dar cine să fi fost "Moşu"? Că focul noi cunoaştem cine l-a pus.

"Ni s-a pus eticheta pe frunte, sistem ticăloşit, corupţi - Cauza suntem noi pentru ca am fost nişte fraieri. Vreţi să rămânem în genunchi? Rămânem în genunchi! Ce-avem de făcut când toate mesajele noastre către populaţie sunt parazitate. Că mă întreba Adrian Năstase: E adevărat că lumea vorbeşte? E-adevărat. Câţi vorbesc? Mulţi. Păn-acum nu vi s-a spus decât gulgute. ***Nenorocirea că timpul trece şi că dacă am fost o speranţă la tinereţe, sunt o certitudine la bătrâneţe*" dixit doctorul Partidului, cu mortul pe masă.**

Cânta un matelot la proră

Este aşa de frumos la noi, încât numai un tâmpit fără umor ar mai vrea să plece din România. Aici e de râs, de făcut! Doctorul Sorin Oprescu este un pasionat de ţâpuriturі de la bunicul: "Lupta este colosală atunci când prostul are şcoală". Nu, nu se referea la Prostănacul, el se gândea la ministrul Nicolăescu, cel care a spus că Mircea Geoană şi Adrian Năstase au învăţat dialectica politică de la Bătrâna-şi-Perversa-Securitate. Ce fiare!

Şi atunci, Prostănacu s-a năpustit cu pieptul la hotarele partidului fiindcă ieşeau din năvod tot felul de lighioane cu procurori gheboşi în cârcă, aşa cum ţâşneau dracii din turbinca lui Ivan al lui Creangă. Principial cum îl ştim, şi-a schimbat discursul de trei ori în patru ore: "Nu mai excludem pe nimeni!"; "Este o idee tâmpită să-l dăm afară"; "Adrian Năstase trebuie să plece!".

Şi asta după ce toţi aleşii neamului rătăcit au făcut lanţ de... lanţ! în jurul partidului şi a secretarului său general: nu vrem să-l amuşine procurorii la ouă, nu vrem să fie percheziţionat ca orice pârlit de român, nu vrem să fie scos din capul trebii de la Camera Deputaţilor fiindcă pierde partidul. Indiferent de culoarea zgârzilor pe care scrie mândru "câine comunitar estropiat", toţi aleşii au votat întru apărarea Împăratului-de-Mătase, la fel cum au votat contra Departamentului Naţional Anticorupţie. De s-a dus vestea până la gânditorii de la Bruxelles.

Şi deodată, din senin, zbang! A venit noaptea cuţitelor roşii şi băieţii l-au obligat pe Arogantul să-şi taie venele în privata Partidului, ca Seneca în baie. Nu ca Seneca. Ca Paler! Nu, nu, Paler a abjurat ca Galileo Galilei. De altfel, fireşte, Adrian Năstase spusese recent că idealul lui de tinereţe era Octavian Paler - fireşte. Nu a precizat fireşte care Paler, evident: cel vioi de la Comitetul Central sau eseistul sumbru, cu lumânarea-n poloboc, de după tămbălăul din decembrie 1989. N-am înţeles.

Există trei explicaţii posibile pentru a percepe principialitatea spontană a Prostănacului: Tataie a cerut capul Arogantului; Baciul Traian are mâna prea lungă şi insinuantă; porunca a venit din afară. Eu optez pentru a treia variantă... Prostănacul i-a şantajat pe aleşii din provincie: nu votaţi pentru aruncarea Arogantului, atunci toată conducerea îşi dă demisia. Şi l-au dat pe două beţe, cum zic basarabenii când se referă la scârnăvii. Era deja ora două noaptea. Votul fusese lăsat la urmă, ca să-i exaspereze pe delegaţi. Aşa cum făceau pe vremea UTM, când îşi condamnau colegii de facultate pentru că au dansat rock. Partidul lui Mucles devenise antropofag şi nu se va opri aici. "Vreţi congres extraordinar? O să-l facem, că tot noi o să-l organizăm, dar să luăm în noaptea asta o decizie", a spus Manivelă, de sub mustaţa lui de I.C. Frimu, cel care ceruse în iarnă să se despartă bărbaţii de curve - lucru imposibil: PSD este un partid de androgini!

Cât de dezagreabil s-a exprimat părintele Constituţiei când a susţinut că gruparea din jurul Împăratului de Mătase se bazează pe trei criterii: infracţionalitate, homosexualitate şi masonerie...

Degeaba a mai vorbit Arogantul ca preoteasa Casandra în templul lui Lenin: "Vă vine rândul şi vouă! Nu veţi scăpa nici voi. Toţi sunteţi expuşi prin excluderea mea."

Ce vremuri! *Cânta un matelot la proră:* "Adriene, nici nu ştii/ Cât de mic începi să fii!..." Parc-a fost Mama Omida politicii româneşti.

"N-am nici o greaţă"

Prostănacul se arată naţionalist, după ce s-a dat în stambă prin tot felul de "paneluri internaţionale, care andorsează puternic România". **Se face că nu pricepe cum de actualii guvernanţi acceptă ca americanii să poată ataca orice ţară străină de pe teritoriul nostru, fără ca măcar să ne informeze.**

În realitate, acordul SOFA privind statutul militarilor americani în România a fost semnat pe vremea tandemului Geoană-Năstase-Iliescu. Sau viceversa. **Actualii guvernanţi nu fac decât să pună în practică prostiile antecesorilor.** Dacă au uitat, le aducem aminte. Acordul SOFA, ratificat de PSD în 2002, arată clar: *"România recunoaşte importanţa deosebită a controlului disciplinar exercitat de autorităţile militare ale SUA asupra membrilor forţei şi eficienţa acestui control în planul capacităţii operaţionale a forţei. În consecinţă, reiterând angajamentul său faţă de obiectivul apărării comune,* ***România îşi exercită voinţa suverană de a renunţa la dreptul său primar de a-şi exercita jurisidcţia penală..."***

Trebuie să fii mameluc să semnezi un asemenea document în numele României; dar şi mai şi dacă îl acuzi pe altul pentru semnătura ta?

Mâna cu mănuşă albă

În timp ce pe sub sălciile de pe Dâmboviţa se consuma telenovela cu Mătuşa Tamara Cernaşov, **honvezii lui Marko Bellissima defilau prin oraşele "scaunelor secuieşti", pe cai, cu drapelele Ungariei Mari. Au dat o declaraţie de autonomie, document pe care îl vor duce la Bruxelles.** *Ei vor cere Uniunii Europene să condiţioneze aderarea României de acordarea autonomiei pentru aşa-zisul "Ţinut Secuiesc".*

Pentru naivii care susţineau că nu s-a întâmplat nimic la Odorhei sau la Târgu-Secuiesc pe 15 martie, de ziua naţională a Ungariei, aş oferi un citat semnificativ din cartea "Transilvania de Nord-Est. 1944-1952": *"Pentru revizionismul maghiar, nu conta ideologia celor la care apela, adaptabilitatea lui la orice regimuri politice fiind deplină. S-a dovedit şi faptul că rezistenţa revizionismului depăşea pe aceea a regimurilor politice; a rezistat şi după dispariţia fascismului şi după dispariţia comunismului. Şi la începutul sec. al XXI-lea se încearcă din nou a se face ceea ce s-a reuşit doar temporar în 1940 şi 1952 - crearea unui nou statut pentru Transilvania, în dauna Statului Român. În 1940 şi 1952, Ungaria a fost ajutată decisiv de puterile dictatoriale; la început de secol XXI, îşi îndreaptă speranţele spre Occidentul democratic. Va reuşi?"*

Cu grijă şi cu răbdare, poţi face cât unul mare...

După defilarea din 15 martie, Traian Băsescu i-a făcut o vizită lui Szasz Jeno, primarul de la Odorhei, şi i-a spus că va obţine aceeaşi autonomie ca Braşovul sau Craiova. *Nu ştiu dacă Szasz Jeno şi-a dat jos de pe peretele din biroul de primar harta Ungariei Mari.*

DUNA TV de la Budapesta arăta că România a adus tancuri la marginea oraşului Odorhei pentru a realiza o demonstraţie de forţă cu prilejul vizitei pastorului Laszlo Tokes, acest colonel Kossuth al timpurilor noastre, care voia lupte, simţea miros de sânge de valah.

Desigur, cu totul întâmplător, autorităţile române au precizat că tancurile nu se aduc, ci se duc la... casare, pentru a face loc unor blindate moderne, mai performante, necesare vânătorilor de munte din zonă. Aşa se face politica naţională. Elegant. **Mâna cu mănuşă albă** trebuie să poarte aceeaşi măciucă a statului unitar.

Marinelul se dă la cultură, mai ceva ca olandezul Van Ghelle. *L-a medaliat pe Mircea Cărtărescu cu Ordinul "Meritul Cultural"* în grad de Mare ofiţer, categoria A "Literatura". Motivaţia sună cam aşa: "pentru talentul remarcabil, care a ridicat valoarea literaturii române contemporane şi pentru spiritul managerial dovedit, prin care a deschis iubitorilor de carte noi posibilităţi de a avea acces la literatura de bună calitate". *Dacă citim ce a scris despre Mihai Eminescu sau despre Marin Sorescu, cel mai mare scriitor de după Nichita Stănescu, vom înţelege mai bine contribuţia lui Mircea Cărtărescu la "buna cunoaştere"...*

Falş tratat poetic de Nichita Stănescu

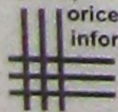
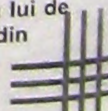
Maria sub cascheta de jokeu stetea. Ea stetea. Frumos Maria stetea. Şi calul sub ea fornăia. Fornăia. Zăbala clăbuci molfăia. El molfăia. Calul cel fără şea necheza. Necheza şi se închina. Calul se-nchina. Şi Anghelescu cel spânzurat că trecea. El trecea. Ce băiat bun el ierea. El ierea. Când bani de ţigări ne dedea şi afişe lipea. El le lipea. Ce pălărie frumoasă avea. Cu drapelul în vânt se lupta. El se lupta. Iar Anghelescu cel supărat că trecea. Acum el trecea. Iar Maria sub cascheta plângea. Frumos şi discret ea plângea. Şi calul din cap că dedea. El dedea.

Halal!

"Dumnezeu m-a trimis!"

Nu ştiu cine-l sfătuieşte pe Traian Băsescu să intre frecvent în conflict cu Biserica Ortodoxă. Dacă sfetnicii lui au făcut de capul lor Fundaţia Gojdu, de comun acord cu Ungaria, pentru care tot noi trebuie să plătim, rău cap au avut.

Prelaţii Bisericii Ortodoxe au avertizat că vor merge la Curtea Europeană a Drepturilor Omului şi sigur vor câştiga fiindcă dreptatea este de partea lor: Emanoil Gojdu a lăsat prin testament toată averea lui de trei miliarde de dolari Bisericii Ortodoxe, iar nu unui cetăţean din

Israel. *"Mulțumesc Dumnezeirii care m-a făcut român"*, spune Gojdu în testamentul pe care Călin-Filă-dă-Poveste îl încalcă.

Nu-l obligă nimeni pe Mihai Răzvan Ungureanu să semneze orice inepție i se cere. Dacă este puternic, să-și dea demisia. Altfel, după mai multe gafe care li se vor arunca oricum în cârcă, liberalii vor pierde complet Transilvania fiindcă s-au dezis de politica Brătienilor de dragul unei conjuncturi precare.

După ce s-a opus Patriarhiei în eforturile de a construi Catedrala Neamului, Traian Băsescu nu are nevoie de un alt război cu Biserica Ortodoxă, pe care îl va pierde sigur.

Trei politicieni români se ceartă în Parlamentul de la București. "Dumnezeu m-a trimis să-i salvez pe români", spune unul din ei. "Ba pe mine m-a trimis", ripostează al doilea. "Ați înnebunit amândoi. Eu n-am trimis pe nimeni", spune plictisit al treilea politician român.

"Veri impotânt papagal!"

Din toată tevatura politicianistă, majoritatea gazetăreselor-pistol rețin doar efectele: Gigi Becali a zis că Tăriceanu este "un veri impotânt papagal", numai bun de pus la peluza lui din Ghencea, ca să regreseze și mai mult: "este un gândac politic, iar eu sunt un monstru politic!". **Dar ia hai să vedem ce l-a apucat pe creștinul de la Pipera de-a dat cu bazuca după filfizoni.**

Călin Popescu-Tăriceanu a semnat acordul cu Ungaria, prin care se desconsidera testamentul lui Emanoil Gojdu. Toată moștenirea, lăsată de patriotul aromân pentru tinerii români de credință creștină ortodoxă, a încăput pe mâinile unui cetățean israelian.

Chiar dacă Biserica Ortodoxă Română înregistrase o fundație Gojdu pentru recuperarea moștenirii de la Budapesta, Guvernul de la București mai face o fundație cu același nume, dar în colaborare cu Guvernul de la Budapesta, pentru alimentarea căreia România ar trebui să plătească milioane de euro anual.

Să fim rezonabili și să cântărim ce este mai grav: înjurătura creștinului de la Pipera sau acordul semnat de Tăriceanu?

Și apoi, de ce ar trebui să disprețuim un om simplu și atât de direct, cum este Gheorghe Becali? El a construit pe banii lui 200 de case pentru sinistrați, iar Guvernul - doar 40.

De ce Dinu Patriciu sau Adrian Năstase nu au ridicat măcar un acoperiș pentru un biet amărât, calicit de șuvoaiele Siretului?

Și ar mai fi ceva semnificativ: **Steaua este singura mare echipă de fotbal, sponsorizată de un anticomunist convins,** care vine dintr-o familie care a suferit enorm din cauza politrucilor Anei Pauker, **ceea ce nu se poate spune despre stăpânii de gladiatori de la alte cluburi sportive.**

Leuștean, cine te-a pus?

Lucian Leuștean, ministru secretar de stat la Ministerul de Externe, le explica parlamentarilor de la București că România este un fel de Liechtenstein pentru Ungaria. Cum să te bați cu Ungaria pentru Fundația Gojdu, care aparține României? "E ca un meci de fotbal între Brazilia și Liechtenstein. Șansele ca Liechtenstein să câștige cu Brazilia sunt minime".

Leuștean, vorba cântecului, cine te-a pus moț în diplomația românilor?

Cam în același timp, ministrul Mihai Răzvan Ungureanu declara către "Die Presse" că "România este ca un nou land federal" al Austriei.

Aurelian Pavelescu a înregistrat "Fundația Gojdu" la Oficiul de Stat pentru Invenții, și Mărci, ca să-i taie apa lui Tăriceanu, iar **Gigi Becali a plătit pentru realizarea unui documentar despre Emanoil Gojdu**, un armân de-al lui, adică "român la puterea a doua", după cum spunea Petre Țuțea. **Este bine să priceapă și liberalii actuali că asemenea gesturi se rețin, iar nu ce au făcut ei.**

Poate numai Dumnezeu să mai aibă grijă de țara noastră

Mai există gazetari de serviciu sau din oficiu, care încă mai amenință populația că nu va fi primită România în Uniunea Europeană la 1 ian. 2007. Să nu aibă nici o grijă. *"România este foarte importantă ca piață de desfacere"*, explica Bernard Bot, ministrul de Externe al Olandei, în fața Parlamentului de la Haga.

În același timp, Rusia caută pe toate căile să rămână în Transnistria, dar va pierde în favoarea Ucrainei. Până și Patrairhul Aleksei atacă Mitropolia Basarabiei, care se subordonează Patriarhiei de la București.

Cam în aceeași perioadă, Vladimir Putin făcea o vizită la Budapesta pentru a-i convinge pe unguri să-și schimbe politica față de vechiul partener. Putin fusese și la Sofia. **Este foarte semnificativ cum ocolește Kremlinul România.** Să vedem cum va proceda matelotul nostru cu Marea Neagră.

Copita Kremlinului

Dacă aș fi consilierul lui Vladimir Putin, l-aș avertiza că **Rusia va pierde oricum partida pe Nistru, că ar fi mai constructiv să coopereze cu România, altfel va sprijini umflarea Ucrainei.** Nu are nici o importanță că indivizi ca un Mircea Popa mai susține și astăzi că Basarabia este pământ rusesc. Uniunea Europeană și Statele Unite își întețesc insistențele ca Rusia să plece de la Tiraspol. Traian Băsescu a fost ironizat că nu va putea să transforme lacul rusesc Marea Neagră într-o zonă a cooperării libere. Nici nu și-a arogat asemenea calități.

De altfel, Moscova a avertizat de mai multe ori că nu are nevoie de România pentru a construi punți spre Occident. Rusia a respins înființarea unei euro-regiuni a Mării Negre în cadrul Conferinței internaționale privind cooperarea inter-regională în regiunea Mării Negre, la Constanta. "Rusia nu a participat la pregătirea documentului și nu se consideră obligată de această declarație", a declarat Vladimir Lebedenko, reprezentantul Moscovei la conferință.

Lucrurile evoluează în tot spațiul românesc, situație pe care rușii o intuiau încă din 1991. Conform datelor unui **sondaj** realizat de Centrul de Analize și Investigații Sociologice CIVIS, **în perioada 20-27 martie 2006** și finanțat de Institutul pentru Liberă Inițiativă, **51% dintre români vor unirea celor două pământuri romanești**, în timp ce numai 27% vor menținerea situației actuale, iar 10% nu ar vota deloc. Liceul "Lucian Blaga" din Tiraspol are deja 5000 de elevi!

Evoluează interesant și situația românilor din Ucraina. La alegerile recente, a fost ales Ion Popescu în calitate de deputat al românilor în Rada Supremă de la Kiev. **Mulți români au fost aleși în organele locale ale puterii din nordul Bucovinei, din Herța și din sudul Basarabiei.** Semnificativ este că ei au primit **locuri pe listele Partidului Regiunilor, controlat de rușii din Ucraina.** Naționaliștii ucraineni au refuzat în general să coopereze cu reprezentanții românilor.

Democrația și traseismul politic

Cum lichelele au un simț de orientare socială mai acut decât ceilalți oameni, migrează din alte partide spre PD fiindcă în spatele acestuia este același Traian Băsescu. Fug și de la liberali, ceea ce i-a ofuscat teribil. În fond, Partidul Național Liberal are istorie, dar nu și locomotivă. Vor să facă pe nebunii? Să plece singuri!

Pe de altă parte, Partidul Democrat tinde să se "pesedizeze": se va umfla și el, până la implozie. Românii pricep foarte ușor că **toată clientela politicianistă de la noi este cultivată, întreținută, stimulată: nici un partid nu vrea să inițieze o lege care să interzică traseismul politic.**

Ucraina, țară aflată în faza democrației primitive, are o asemenea lege: dacă un parlamentar părăsește în timpul mandatului partidul care l-a propus pe liste, pierde locul în Rada Supremă. Fotoliul lui este luat de următorul aflat pe listă.

Toți politicienii români pe care i-am întrebat de ce nu inițiază o lege care să taie poftele de parvenire ale traseiștilor, mi-au răspuns că ***"nu vrea Europa"*! Este fals, fiindcă noi nu vrem o asemenea Europă.**

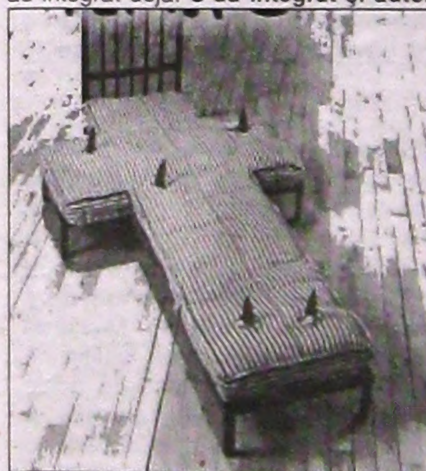
"Condamnarea" comunismului

"Să vină o comisie de istorici care să ne arate cum să condamnăm ororile bolșevice!"

Dar l-au găsit imediat pe Vova Tismăneanu care să ne arate cum să punem la zidul infamiei regimul cel mai criminal din istoria lumii. **De ce să apelăm la istorici redutabili, ca Florin Constantiniu sau ca Gheorghe Buzatu? Nu, pentru că părinții lor nu au fost comisari sovietici și nu au venit pe tancurile Armatei Roșii. În plus, ei ar fi în stare să ne și arate cine se face vinovat de instaurarea dictaturii bolșevice peste un popor care, funciar, organic, nu are nimic comun cu mentalitatea comunistă.**

Prin urmare, noi am făcut comunismul, noi îl demascăm, da? Ați văzut că nici Parlamentul European nu a acceptat să condamne comunismul? Și iarăși am regretat că Stalin nu și-a prelungit excursia până la Madrid și la Londra, să vadă și ei binefacerile și victoriile...

Ne putem lăuda că avem domenii în care România a luat-o înaintea boilor prin Europa. Traian Băsescu le-a mulțumit băieților de la Serviciile Secrete că s-au integrat deja. **S-au integrat și autorii manualelor de istorie. Astfel, copiii nu trebuie să mai învețe despre Burebista, despre Decebal, nu trebuie să știe de unirea făcută pe timpul lui Alexandru Ioan Cuza, nici despre sacrificiile românilor în cele două războaie mondiale pentru reîntregirea națională. Mihai Viteazul se va studia "opțional".**

Ei bine, eu nu vreau într-o Europă comunistă fiindcă tot așa arătau și manualele din anii 1950. Numai că lupa era la Moscova.

Pomii lui Funar

Ședință mare la Parlament. Prezidează Miron Mitrea. Ghiță Funar a propus un proiect de lege pentru asfaltarea trotuarelor și pentru plantarea pomilor fructiferi pe marginea drumurilor. Când să se treacă la dezbateri, Manivelă începe să râdă. Și râzi, și râzi! Se îneca, stătea pe sub birou, se ridica și iar prufnea. Era stacojiu, nu mai semăna cu I.C. Frimu din manualul meu de istorie din clasa a VIII-a. S-a suspendat ședința. Întrebat de ziariști de ce râdea Manivelă, Ghiță Funar a răspuns: "Cred că era drogat!". Noo! Ș-apăi adevărul este altul: *adică noi nu mai prididim cu afacerile, cu ponturile și cu tunurile, trebuie să mai dăm și cu subsemnatul pe la procurori, și vii tu, Ghiță, să ne arăți că trebuie să plantăm zarzări și corcoduși! Bă, tu ești normal, Ghiță? De asta ne arde nouă? De ce ne-ar interesa pe noi că pomii ar înflori frumos de Paști? Nu avem plopi destui? Ce dacă-i sufocă pe cei alergici cu puful lor sau dacă se mai prăbușesc uneori peste mașini, peste oameni? Nu avem timp să ne ocupăm de corcoduși, când nu știm după care piersic să ne mai dăm.*

Viorel Patrichi

CORNELIU ZELEA CODREANU – "CIRCULĂRI ŞI MANIFESTE" (VII)

(continuare din numărul trecut)

PACTUL ELECTORAL DE NEAGRESIUNE DINTRE CĂPITAN, IULIU MANIU ŞI GH. BRĂTIANU

"Domnilor ziarişti, **Ştiţi că am încheiat un acord cu dl Iuliu Maniu şi Gh. Brătianu! Acest acord are ca scop: apărarea libertăţii şi ducerea unei lupte electorale civilizate** din care să lipsească, denigrarea, neloialitatea şi reaua credinţă.

Acordul prevede că **fiecare din părţile contractante îşi va afirma ideologia sa proprie** în faţa ţării într-o formă de bună-cuviinţă şi eleganţă.

Deci acordul voieşte să realizeze două lucruri: libertatea de exprimare şi în al doilea rând înlăturarea a tot ce ar putea împiedica o cât mai bună judecată a ţării. Adică ducerea bătăliei în câmpul ideilor cu înlăturarea desfăşurării de patimi personale, cu înlăturarea relei credinţe, cu înlăturarea violenţelor care toate împiedică totdeauna o bună judecată.

M-a mirat profund scrisoarea unui preşedinte de partid, în care spune că partidul său nu poate încheia un "Pact de neagresiune" care i se pare straniu şi imoral cu un alt partid cu idei diametral opuse.

"Pact de neagresiune" nu în privinţa "ideilor" care, tocmai aceasta dorim, să se lupte libere, d-le preşedinte, ci pact de neagresiune în privinţa ghioagelor, în privinţa relei credinţe, a atacului nesincer sau plătit.

Cum adică, este imoral ca cineva să invite chiar pe cel mai mare adversar al său la o luptă dreaptă, corectă, civilizată, şi este moral să-l ponegrească pe nedrept, să-l insulte, să-l calomnieze? Este mai moral să-l aştepţi de după gard şi să-l izbeşti cu ghioaga în ceafă?"

Politica externă

"Cu profund respect pentru dl Maniu, îmi permit să afirm că părerile mele sunt EXACT CONTRARII.

Eu sunt contra marilor democraţii ale Occidentului, eu sunt contra Micei înţelegeri, eu sunt contra înţelegerii Balcanice, şi **n-am nici un ataşament pentru Societatea Naţiunilor în care nu cred.**

Eu sunt pentru o politică externă a României alături de Roma şi Berlin. Alături de statele revoluţiilor naţionale. **În contra bolşevismului.**

O spune un om care n-a călătorit şi n-a cerşit nimic nici la Roma şi nici la Berlin.

În 48 de ore după Biruinţa Mişcării Legionare, România va avea o alianţă cu Roma şi Berlinul, intrând astfel în linia misiunii sale istorice în lume: apărătoarea Crucii, a culturii şi a civilizaţiei creştine."

"În privinţa revizionismului afişat şi speculat de dl Titulescu, **Mişcarea Legionară afirmă că nici o revizuire de frontieră nu se va face în defavoarea României."**

Politica internă

"Dl Maniu este pentru democraţie. Eu sunt de părere exact contrară. **Sunt contra democraţiei. După cum sunt şi contra dictaturii.** Sub aurora dimineţii, se naşte un alt sistem, nou, neîntâlnit până acum. Pentru acela sunt eu.

Dl Maniu spune că partidul său va aduce justiţie şi toleranţă pentru minorităţi. **Eu sunt pentru JUSTIŢIE, FĂRĂ TOLERANŢĂ. Pentru că am tolerat aşa de multe încât suntem pe patul de moarte.** Mişcarea Legionară va aduce justiţie pentru români. Vorbesc de acea justiţie de secole înfrântă în defavoarea Neamului Românesc, vorbesc de acele drepturi milenare ale românilor pe care ei trebuie să şi le recucerească, şi pe care după cea mai severă aplicare a justiţiei, nu au a le împărţi cu nimeni. Şi mai cu seamă nu există nici o justiţie, care să ne oblige a împărţi drepturile noastre de stăpânire şi conducere a ţării, cu jidanii." **(*Declaraţiile politice ale Căpitanului* - 30 nov. 1937)**

ATITUDINEA FAŢĂ DE GUVERNUL NAŢIONALIST GOGA

"(...) noi trebuie să fim corecţi chiar dacă alţii n-au fost cu noi, şi să nu lăsăm nici o pată pe trecutul Mişcării noastre."

"Sunteţi un guvern naţionalist.

Eu nu am dreptul nici măcar să vă suspectez buna-credinţă, chiar atunci când unele lucruri nu le înţeleg, sau mi se par greşite. **Un om corect nu se poate năpusti asupra altui om din primul ceas, înainte de a fi lăsat să-şi pună în aplicare gândurile sale.**

De asemeni, împins de vreo invidie plină de josnicie, **nu mă veţi găsi strigând: "*Iată aceştia îmi iau şi execută din programul meu şi eu ce voi mai face*"?**

Ci zic acum şi voi zice totdeauna: "*Să vă ajute Dumnezeu să faceţi pentru neamul românesc tot ce vrem, tot ce am vrut, tot ce a visat mintea noastră ca ar putea face.*" (13 ian. 1938)

CĂTRE LEGIONARII DIN TOATĂ ŢARA

"În general **în propagandă: Nu atacaţi pe nimeni.** *Nu veţi zice: Să ne votaţi pentru că cuziştii, ţărăniştii, vaidiştii, sunt răi.* **Ci veţi zice: *Votaţi-ne pentru ce avem noi bun. Votaţi-ne pentru credinţa şi jertfele noastre.*"** (Circulara din 18 ian. 1938)

"Şeful Legiunii râde de moarte şi nu se păzeşte niciodată de ea." (11 febr. 1938)

"Puterilor vrăjmaşe din afara hotarelor sau dinăuntru, care-şi închipuie că legionarii le pot face jocul printr-un început de răzmeriţă, le răspund că se înşeală." (Circulara din 8 febr. 1938)

"Noi nu voim să întrebuinţăm forţa. Nu voim să întrebuinţăm violenţa. **Ne este suficientă experienţa din trecut, când fără voia noastră am fost atraşi pe calea violenţei.** La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel: Suportăm. (...)

Lovitură de Stat nu voim să dăm. Prin esenţa însăşi a concepţiei noastre noi suntem contra acestui sistem. Ea însemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi aşteptăm biruinţa noastră de la desăvârşirea în sufletul naţiunii, a unui proces de perfecţiune omenească. (...) **Ceasul biruinţei noastre încă n-a sunat. E încă ceasul lor."** (Circulara din 22 febr. 1938)

CALOMNIA "OMUL ŞI POGONUL"

Domnul care a afirmat că noi am făcut propagandă în judeţul Dolj, mergând prin sate şi **promiţând oamenilor averile altora, sub lozinca: "Omul şi Pogonul" se numeşte Nolică Tătărascu**, fratele fostului prim-Ministru. (...) Pe domnul amintit mai sus **Mişcarea noastră îl somează să facă dovada afirmaţiilor calomnioase. (...)**

Pentru încheiere, o lămurire: ***Mişcarea Legionară nu va lua pogoanele oamenilor, mai multe sau mai puţine, adunate cu trudă, gospodărie şi economie.*** *Va lua însă pogoanele şi averile acumulate în mod necinstit prin defraudarea banului public.*"

ŞCOALA DE PRIMARI ŞI PREFECŢI LEGIONARI

"Am luat hotărârea de a înfiinţa în fiecare capitală de judeţ o şcoală de primari legionari, iar în Bucureşti o şcoală de prefecţi legionari.

Aceste şcoli vor avea misiunea de a **crea în fiecare comună** (rurală sau urbană) **cel puţin 5 oameni care în orice moment să poată îndeplini în cele mai bune condiţiuni, funcţiunea de primar.**

De asemeni vor avea misiunea de a crea pentru fiecare judeţ cel puţin 5 oameni care să poată îndeplini în aceleaşi bune condiţiuni funcţiunea de prefect.

Cei ce vor urma aceste cursuri vor fi aleşi dintre cei mai apţi, avându-se în vedere:

1. **Capacitatea** (puterea de a pricepe şi a rezolva bine lucrurile, problemele).
2. **Corectitudinea** cea mai severă.
3. **Simţul ordinei.**
4. **Simţul gospodăriei.**
5. **Bună cuviinţă, dragoste de oameni şi de lucrurile ţării.** Răbdare şi tact. Stăpânirea nervilor.
6. **Zelul de a-şi face datoria până la ultima limită** şi dincolo de ea, adică sentimentul sacrificiului persoanei sale.

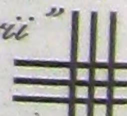
Aceste cursuri se vor face sub conducerea mea. Prelegerile în număr de 20 sau 30 vor fi tipărite. Se va pleca însă de la practica lucrurilor.

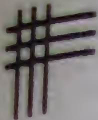
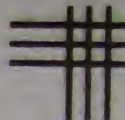
Astfel încât legionarul sau prietenul legionar care va intra într-o primărie sau prefectură cu însărcinarea de a conduce, să ştie din primul moment ceea ce are de făcut. **Iar dacă dă dovadă de nepricepere sau incorectitudine să fie înlocuit automat de cel din spatele său, fără ca serviciul să sufere ceva.**

Această şcoală legionară voieşte să repare greşeala de până acum care susţinea că pentru a conduce un tramvai este nevoie de şcoală, iar pentru a conduce o comună sau un judeţ, nu-i nevoie de nici o şcoală. Legionarul trebuie să fie pregătit solid până în cele mai mici amănunţimi pentru clipa în care va suna ceasul său." (Circulara din 20 ian. 1938)

"Decât să fiţi primari legionari sub ordinele prefecţilor şi miniştrilor nelegionari, mai bine să mai aşteptaţi puţin pentru ca să fiţi primari sub prefecţi şi miniştri legionari." (Circulara din 28 ian. 1938)

Pagină realizată de Cuibul "Vestitorii"

CHIŞINĂU (II)

(continuare din numărul trecut)

Bunicul, ajutat de Igor, cumpăra "cu toptanul" (un termen des folosit înainte, astăzi aproape dispărut din vocabular) - adică un volum mare de produse. Căruța se umplea cu saci de legume, fructe, carne şi mai cu seamă păsări; îşi făceau loc în căruță şi lăzi cu peşte acoperit cu gheață naturală de râu.

Bunicul pleca apoi singur, cu problemele lui, în centru, în diferite părți, iar eu spre casă, pe capră, lângă vizitiu. După ce se descărca căruța, începea măcelul însoțit de plânsetul meu: păsările erau tăiate de Sonia cu o toporişcă, implorările mele de a salva viața unui falnic cocoş porumbac fiind zadarnice.

Clienții "Berbecului" erau în mare parte funcționari, polițişti veniți din Bucureşti, jandarmi, profesori, avocați, ofițeri români; câțiva nemți şi localnici (aceştia din urmă în număr destul de mic); de cele mai multe ori clienții veneau singuri, fără consoarte sau prietene (caz rar când apărea vreo femeie).

Se mânca şi se bea de dimineața până seara. În spațiosul beci erau nişte butoaie imense cu vinuri roşii şi negre din podgoriile ce înconjurau Chişinăul. Seara nu găseai un loc liber.

Iluminatul se făcea cu lămpi de gaz deoarece uzina electrică fusese aruncată în aer de ruşi în timpul retragerii.

Chelnerii erau stilați, orchestra cânta "populare" şi "manelele" acelor timpuri, dintre care îmi amintesc:

"Şapte mare într-o basma, / Am plecat la Moscova! / Ce credeai tu, mă Stalin, / Că bei ceaiul la Berlin? / Din capul lui Molotov / Facem tocuri la pantof!"

Sau alt cântec, cu versuri desuete:

"A plecat la vânătoare Agarici / Să vâneze bolşevici, bolşevici..."

Nu se dansa, era lege: orice patron care ignora această dispoziție, primea "pedeapsa capitală" în numai 24 de ore - închiderea localului.

Orchestra nu avea solistă: cânta cu o voce groaznică un tuciuriu de prin părțile Brăilei.

Dar mult timp din vacanță l-am petrecut în ...gară! Era ca un magnet pentru mine: lume multă, soldați, trenuri cu vagoane-platforme ce transportau tancuri grele şi tunuri, altele înțesate cu soldați români şi nemți ce luau drumul Sevanstopolului şi al Stalingradului.

Nu eram singur în escapadele mele zilnice (ce aveau loc cu precădere după amiaza): aveam câțiva prieteni, copii de vârsta mea; țin minte că cel mai voinic era unul cu părul roşcat, pe nume Serghei. Înfățişarea mea contrasta mult cu cea a prietenilor de joacă: eu eram elegant, aveam pantofi negri de lac sau sandale din piele, şosete albe, pantaloni scurți cu bretele şi cămăşi albe ca laptele, ornate cu dantele de mână, făcute de mama mea. Ei erau sărăcăcios îmbrăcați, mulți aveau picioarele goale şi mai toți erau tunşi cu maşina. Bunicul făcea mult caz de educația mea: învățam la o şcoală particulară de maici (unde se predau, printre altele, franceza şi germana).

În legătură cu gara, amintesc ceva ce mi-a rămas întipărit în memorie: pe peron erau câteva panouri mari, acoperite cu geamuri, care aveau fotografii ce prezentau **zeci de cadavre găsite în curtea Consulatelor italian şi francez din Chişinău - barbariile Armatei Roşii** care, în retragerea din fața Armatei Române, în iulie 1941, **dăduse foc oraşului**, folosind pentru aceasta **un regiment de distrugere cu un efectiv de 480 de comunişti**, care executaseră porunca lui Stalin de aplicare a tacticii "pământului ars": să nu cadă în mâinile armatei române nici un tren, nici un vagon, nici un kilogram de pâine, nici un litru de combustibil. Pe lista distrugerilor erau prezente numele Mitropoliei, al Catedralei, Primăriei, uzinei electrice, depoului de tramvaie, al Băncii Naționale, al circumscripțiilor de poliție, al fabricilor de bere, săpun şi tutun, al cazarmelor, al Băncii Basarabiei, al Prefecturii, al Facultății de Teologie şi sute de case. Nu am ştiut să localizez obiectivele majore distruse amintite mai sus, dar tot oraşul era o ruină.

Chişinăul fusese conceput la mijlocul sec. al XIX-lea ca un oraş modern, cu străzi drepte şi largi, străjuite de castani, fără ulițe întortocheate şi murdare (care se găseau, în schimb, cu zecile şi sutele, la periferia Bucureştiului).

Imaginea apocaliptică putea fi văzută pretutindeni: pe bulevardul principal (pe care era amplasată linia de tramvai amintită mai înainte), pe Bd. Alexandru cel Bun, pe cele paralele cu acesta (Ştefan cel Mare, regele Ferdinand, I.C. Brătianu), pe străzile Gen. Berthelot, M. Kogălniceanu. Străzile pietruite erau flancate de-o parte şi de alta numai de case arse, fără acoperişuri, uşi sau ferestre. Într-o noapte cu lună plină, venind cu bunicii mei dintr-o vizită, din birjă am putut vedea panorama apocaliptică a ruinelor lăsate de ruşi: o succesiune de imagini neverosimile, proprie unei imaginații tulburi, o privelişte parcă ireală.

De câteva ori duminica dimineața am fost la Catedrală (basarabenii îi ziceau "sobor"), ridicată în 1836. În fața avea o frumoasă grădină, iar intrarea se făcea printr-un turn ce avea un clopot mare de 6400 Kg. şi un orologiu.

Incendierea Catedralei a determinat ținerea slujbelor în aer liber, în parc, în fața a mii de oameni. Preoții cu veşminte bogate se întreceau, care mai de care, să cânte mai frumos, cu vocile lor baritonale.

Dar să mai amintesc şi de ceva care mă face acum, la scurgerea a şase decenii, să zâmbesc, şi iată de ce: afişe mari, cu litere de o şchioapă anunțau un spectacol fascinant cu un nume care spunea tot: Constantin Tănase, cel mai mare comic pe care l-am avut, într-un recital incendiar intitulat "Eu şi Stalin". Spectacolul s-a ținut în Grădina Publică, amenajată cu câteva zeci de bănci şi sute de scaune. Nu mai ține minte subiectul revistei dar ştiu că acțiunea se petrecea...în Rai! Apăreau pe scenă Sf. Petru, îngerii... şi Stalin cu bască roşie şi cizme la fel, cu mustață, ținând în mână un bici cu 4-5 cureluşe din piele care aveau la capăt o bilă de plumb: "Davai ceas, davai palton, / C-am rămas în fundul gol. / Prietenie, prietenie / Haraşo tavaraşcie..."

Timpul a trecut pe nesimțite, mâncarea bună contribuise substanțial la îmbunătățirea aspectului meu fizic; la începutul lunii septembrie mama a venit să mă ia acasă. Am plecat cu valizele pline de produse alimentare, dornic să-mi revăd colegii de clasă şi, mai cu seamă, prietenii din cartier.

În vara următoare, 1943, am luat din nou drumul Chişinăului. Afacerea bunicului meu prospera: pe peronul gării mai deschisese un mic bufet cu câteva mese în față (la fel de-o parte şi de alta a restaurantului "Berbec").

Lume multă, aceleaşi personaje: Igor, Sonia, orchestra, dar şi unele îmbunătățiri, printre care şi lumina electrică întrucât uzina fusese reparată. La loc de cinste într-o sală se afla aparatul de radio AEG, cu lămpi, care hârâia îngrozitor.

Oraşul era mai curat, dispăruseră de pe peronul gării fotografiile cu ororile bolşevice şi fuseseră înlocuite cu imagini care oglindeau refacerea oraşului pe multiple planuri: se construiseră şcoli, biserici, cutiile de chibrituri care erau tramvaiele pe care le-am descris mai înainte fuseseră înlocuite cu altele (exagerat de mari, care circulaseră pe străzile Odesei).

Se schimbase şi gara; trenurile veneau întotdeauna la ore fixe, dar nu erau multe ca număr (de aceea le ştiam pe toate, din ce direcție vin sau pleacă, şi chiar ora), deoarece zilnic mă jucam cu prietenii aici. Veneau de la Iaşi, Bucureşti şi de la Bălți; în plus, se mai înființase unul direct; pe ruta Tighina - Odesa. La 500 metri de gară apăruseră câteva construcții noi din lemn, de dimensiuni mari: erau depozitele "Transnistriei". Din teritoriul dintre Nistru şi Bug aflat sub ocupație românească se recoltau cantități imense de legume şi fructe, multe luând drumul fabricilor de conserve. Se duceau la Chişinău, de unde plecau în toate oraşele țării, şi desigur (în primul rând!) pe front.

Alături, pe două linii "moarte", staționau uneori zile-ntregi vagoanele cu semnul Crucii Roşii, care aveau şi un spital de campanie. Veneau de pe front, aveau în ele sute de răniți români şi germani, bandajați. Era un punct de triere: de aici vagoanele erau dirijate către toate spitalele din țară cu secții de chirurgie. Surorile de caritate îşi făceau exemplar datoria, pline de solicitudine şi amabilitate. Un semnal însă clar de întorsătură periculoasă pe care o luase frontul rusesc, cu pierderile umane tot mai mari: existența a zeci de vagoane de Cruce Roşie (în vara trecută nu staționase nici unul în Chişinău).

În restaurant se vorbea mult de apropierea frontului, de înaintarea permanentă a ruşilor.

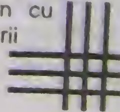
Teama se citea în ochii tuturor, dar mai ales ai localnicilor care simțiseră din plin, pe pielea lor, prin arestări, deportări, etichetări de duşmani ai poporului, ce însemna regimul comunist.

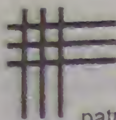
Şi fiindcă tot vorbesc de război, să mai amintesc de ceva care există acum numai în memoria mea: într-o duminică am plecat cu o maşină închiriată, într-o excursie în împrejurimile oraşului, la Chindighici, un sat mic, scos din anonimat de faptul că aici, în iulie 1941, gen. Ion Antonescu a condus personal lupta de eliberare a capitalei Basarabiei; fusese înălțat un măreț monument, numit Turnul Dezrobirii; lumea venea să-l vadă, era un pelerinaj în toată puterea cuvântului. Cum mi-a picat în mână o publicație din acel an, în care am găsit detalii tehnice despre monument, le reproduc: înălțimea Turnului era de 28 de metri, pe laturile sale fiind încrustate în marmură simbolurile României, Basarabiei şi ale tuturor județelor. În interiorul Turnului, pe un perete, era harta Moldovei lui Ştefan cel Mare, un mozaic roman şi o frescă a istoriei neamului românesc (cu o înălțime de 20 m); exista şi o hartă în relief, din marmură şi granit, înfățişând operațiunile pentru cucerirea Chişinăului. Lucrarea s-a efectuat într-un timp record: 60 de zile lucrătoare, şi s-au folosit pentru ridicarea ei 1200 vagoane de piatră, 60 vagoane de ciment, 50 de schelărie, 5 de fier, s-au degajat 28.000 mc de pământ, iar ca mână de lucru s-au folosit 180 de pietrari, zidari, dulgheri şi fierari, 200 de lucrători şi 300 de salahori.

Monumentul a fost aruncat în aer la 25 aug. 1944, adică la două zile de la ocuparea Chişinăului de sovietici.

În cea de a doua vacanță a mea am cunoscut mult mai bine oraşul, pentru că fata unei chelnerițe de la restaurant, pe nume Lucia, elevă în primele clase de liceu, la sugestia bunicului meu (pentru a nu mă mai vedea tăind frunză la câini în gară), mi-a fost ghid în cunoaşterea oraşului. Luam tramvaiul şi mergeam în centru, şi apoi per pedes; mi-a arătat Banca oraşului, cu doi superbi lei din piatră la intrare, Şcoala Eparhială de fete, Casa Eparhială (o construcție originală), Biserica Mazarachi, Închisoarea, Liceul Principesa Dadiani (cea mai frumoasă clădire, unde Lucica era elevă), şi multe altele. Bineînțeles că orice escapadă se încheia la cofetăria "Suisse" de la parterul celui mai luxos hotel din oraş, unde mâncam o înghețată şi o prăjitură - "taxa" plătită de bunicul meu pentru a mai scăpa de mine.

Mergeam iar la piață diminețile, tot cu Igor cu căruța lui, dar acesta se întorcea singur acasă, întrucât nu mai doream să văd carnagiul păsărilor; eu îl însoțeam pe bunic, cu regularitate de metronom, la un magazin cu denumirea "La Crucea de aur": era specializat în vânzarea de bijuterii

de aur de tot felul, inele, brăţări cercei, cruci, lănţişoare, multe etalate pe catifele roşii, în vitrine păzite. Nu ştiu ce discuta bunicul cu patronul magazinului, pentru că aşteptam afară sau la plăcintăria din apropiere; secretul acestor vizite permanente la magazinul de bijuterii aveam să-l aflu după zece ani, la Bucureşti: presimţind retragerea trupelor române din faţa puhoaielor roşii, bunicul meu, care avea un fler deosebit, şi-a investit toţi banii câştigaţi în bunuri de valoare - în speţă bijuterii scumpe, uşor de manipulat şi fără a bate la ochi. În mai 1944, când a părăsit Chişinăul lăsând tot inventarul restaurantului şi beciului cu vin celor 15-20 de angajaţi ai săi, şi-a cărat tot ce a agonisit în cei 3 ani de muncă, într-un compartiment de vagon plin cu covoare, icoane vechi ruseşti din aur şi o casetă mare plină cu bijuterii. S-a stabilit într-o casă modestă din cartierul mărginaş, Colentina, şi a trăit din vânzări (talciocul deschis magistral de George Călinescu în romanul "Bietul Ioanide", se afla în imediata vecinătate a casei lui), timp de cinci ani. Când i s-au epuizat resursele s-a angajat curier, transportând acte prin ţară, într-o geantă (pe timpul acela nu se inventase faxul şi telefonul mobil!).

Bombardamentul aerian din 4 aprilie 1944 a îngrozit Bucureştiul; străzile, în special cele aflate lângă Gara de Nord, au fost distruse, semănând astfel aidoma cu cele din Chişinău. Au urmat alte bombardamente, ceea ce a făcut ca anul şcolar să se încheie, în mod excepţional, foarte devreme, la 30 aprilie. Nici vorbă să-mi fac cea de-a treia vacanţă de vară la Chişinău!

Am dus dorul acestui oraş de care mă leagă atâtea amintiri, permanent.

La începutul anilor 1980 m-am înscris într-o excursie organizată de Automobil Club România, să vizităm timp de 7 zile oraşele Cernăuţi, Bălţi, Chişinău; în ultimul trebuia să stăm trei zile, având achitate toate serviciile. Nu a fost să fie! Când coloana de maşini a ajuns la Chişinău, în faţa Hotelului Inturist, ni s-a spus să ne întoarcem rapid în România deoarece camerele noastre rezervate fuseseră cedate unei delegaţii ucrainene. Degeaba am spus că ne-am hotărât să dormim la case particulare sau chiar în maşini! Propunerile noastre nu au fost ascultate şi, în faţa ameninţărilor că vom suporta consecinţele dacă la orele 24 nu vom părăsi teritoriul R.S.S. Moldova, a trebuit să cedăm, şi noaptea am dormit la Huşi.

Deci nici vorbă să văd cum arată Chişinăul după patru decenii!

Dorinţa de a păşi pe străzile oraşului am realizat-o în anul următor, când m-am înscris în altă excursie de patru zile, cu petrecerea aici a Anului Nou.

M-am rupt de grup şi am mers aproape tot timpul singur.

Gara nu mai avea animaţia de odinioară; lângă ea se afla puzderie de dughene de tablă în care se vindeau "piroşti", plăcinte şi bere, toate sub numele firmei "Călătorul".

Am avut o emoţie: în locul fostului restaurant "Berbecul" şi a caselor învecinate, era un parc prost întreţinut, cu bănci rupte.

Biserica din apropiere era închisă: ne-a spus un localnic că "nu lucrează", recomandându-mi să o vizitez pe cea mare, aflată în drumul către cimitir.

Tramvaiul fusese înlocuit cu o linie de troleibuze, casele ruinate fuseseră demolate, în locul lor construindu-se blocuri mici, de culoare cenuşie (multe erau neterminate). Soborul devenise muzeu ateist (ca şi Catedrala din Cernăuţi, Catedrala Sf. Isac din Sankt Petersburg şi celelalte catedrale din toate oraşele), iar într-o aripă a sa era o expoziţie de pictură.

Banca cu cei doi lei de piatră avea, în schimb, tot destinaţia iniţială; Primăria la fel.

Am putut vedea şi edificii mari şi moderne, specifice însă arhitecturii socialiste: Preşedinţia Republicii Moldova, Casa Guvernului (pe dinafară semăna cu o mare sală de sport), Palatul Naţional şi Parlamentul.

Parcul central, unde se aflau busturile scriitorilor clasici români: M. Eminescu, I. Creangă, C. Negruzzi, se numea Puşkin.

Magazine mici şi multe, prost aprovizionate, oameni modest îmbrăcaţi, contrastând însă izbitor cu căciulile din blană de vulpe polară ale multor femei, şi cu verighetele din aur, duble faţă de cele obişnuite.

Am ajuns şi în piaţă - care se afla tot pe acelaşi loc: o sărăcie lucie, deşi Anul Nou bătea la uşă. Pe tarabe erau câteva găini şi raţe legate de picioare, morcovi, cartofi, ceapă, murături fel de fel, varză murată şi ceva inedit pentru mine: două cisterne mari, pe care scria "cvas", de unde lichidul gălbui se turna cu un furtun în nişte pahare mari. Amator eram eu, însă nu am avut curajul să gust aşa ceva.

Contemplarea pieţei m-a umplut de tristeţe: cât de bogată era în timpul cruntului război şi cât de săracă era în anii comunismului biruitor!

Tristeţea mi-a fost risipită de un bătrân care a intrat în vorbă cu mine. Aflând că sunt din România, parcă mi-a ghicit gândurile şi mi-a spus că, deşi nu o să-l cred, el afirmă cu toată tăria că în timpul României Mari era aici un belşug de neimaginat: pepenii se vindeau cu grămada - nu ca acum, cu jumătatea, strugurii cu lada, găseai orice, şi că ştiu asta nu numai cei de o etate cu el, ci şi tinerii (de la părinţii şi bunicii lor).

Oamenii s-au arătat foarte prietenoşi cu micul grup de români petrecăreţi: s-au schimbat adrese şi numere de telefon, invitaţii chiar (neonorate însă: oficialităţile cereau să dovedeşti că ai rude de gradul I atât în Moldova cât şi în România).

În anii 1990 şi 1991 am fost pentru câteva zile la Chişinău, făcând parte din "*Asociaţia Pro Basarabia*" condusă de Radu Halipa, fiul lui Pantelimon Halipa - fost deputat în Satul Ţării care a votat unirea provinciei cu ţara-mamă, act care l-a costat după 23 aug. 1944 petrecerea a 7-8 ani în Siberia.

Am adus multe cărţi cu grafie latină, am fost pretutindeni bine primiţi, cu căldură şi speranţe.

Statuile lui Lenin, basorelieful cu Marx şi Engels tronau încă pe soclurile lor, deşi toţi condamnau pactul Ribbentrop - Molotov.

Nu am mai fost în Basarabia de 14 ani, dar sper să merg din nou în această vară, pe ruta Bălţi - Soroca - Cahul (plus alte oraşe). Poate scriu un reportaj amplu, ancorat însă în realitate, care să trezească interesul cititorilor revistei noastre.

Închei cu o poezie "arzătoare", non-conformistă, plină de durere şi "nerv", a unui român de origine basarabeană, Andrei Ciurunga.

Emilian Georgescu

LA UN PAHAR

ANDREI CIURUNGA

Hai să bem, măi frate Dumnezeu,
un pahar din vinul ţării mele.
Astăzi sunt bogat, fac cinste eu,
buzunarele mi-s doldora de stele.

Cot la cot, ca doi prieteni buni,
vom ciocni pahare de lumină.
Setea mea de vis şi de minuni
va-ntâlni privirea Ta blajină.

Şi pe urmă, Doamne, când va sta
luna ca o pasăre pe gard,
aplecat peste pahar îţi voi striga
toate rănile fierbinţi care mă ard.

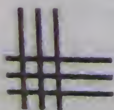
Pentru ce vecinii noştri şui
ne-au prădat şi ne-au ţinut în jug?
Din porunca şi din mila cui
arde ţara noastră ca un rug?

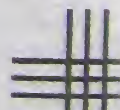
Fraţii mei de dincolo de zări
la răspântii cine i-a vândut?
Voia cui împinge pe cărări
paşii grei de dincolo de Prut?

Hai să bem, măi frate Dumnezeu,
vinul ţării mele dă puteri,
va fi crud şi noduros cuvântul meu
ca ciomegele strămoşilor oieri.

Iar cu pumnul încleştat de voi izbi
şi cu vin de-oi murdări mantia Ta,
să ţii minte, Doamne, că pe-aci
toate apele sunt sânge-n ţara mea...

(din vol. "***Lacrimi pentru Basarabia***")

 (continuare din pag. 4)

LAS VEGAS

Este un oraş pe care trebuie să-l vizitezi noaptea, întrucât ziua este aproape pustiu. Este oraşul jocurilor de noroc, cel mai cunoscut din lume, un oraş al păcatelor. Anual 12 milioane de vizitatori îşi golesc buzunarele de circa 10-20 miliarde de dolari, într-un omagiu adus frivolităţii şi lăcomiei.

Cel care a readus la viaţă acest oraş construit în pustiu a fost Bugsy Siegel, care în 1946 a deschis Hotel Flamingo, neeconomisind nimic pentru interiorul somptuos, care avea o faţadă de culoare roz cu reclame luminoase care au impus un nou standard de fanfaronadă veritabilă.

Găseşti aici cele mai extravagante locuri de cazare, care concurează cu palatele din Veneţia, Paris, Roma, cu vasele de croazieră şi piramidele egiptene.

Cel mai mult mi-a plăcut cazinoul din centru, *Cezar*, lung de circa un km, unde cu regularitate au loc şi meciuri de box profesionist pentru titlul mondial, cu burse de milioane de dolari. Am jucat şi eu câţiva dolari la un joc mecanic unde miza de începere era doar de 10 cenţi, unde, prin "rotaţie" câştigam odată şi pierdeam de 10 ori la rând! Sălile cazinourilor sunt mereu pline de cei care-şi încearcă aici şansele; m-a surprins numărul mare de femei singure care luau loc în faţa ruletelor şi a altor jocuri pe care eu, novice, nu le-am înţeles.

Oraşul este feeric luminat, reclamele ating o inventivitate greu de imaginat; am văzut câteva spectacole extraordinare în faţa cazinourilor, în faţa "gurilor cască" de pe străzi.

Pentru suma de 99 dolari am vizitat o zi **Marele Canion** şi ***Barajul Hoover***. Spectacolul este extraordinar: pereţii canionului, înalţi de sute de metri, fără vegetaţie, au culorile cele mai diferite; o tăcere deplină şi o căldură toridă contribuie la fixarea unor amintiri unice. Dar să nu se creadă că am vizitat tot Marele Canion, ci numai o mică parte, cu autobuzul, deoarece are o lungime de 435 km. şi o lăţime medie de 16 km., trecând prin 5 din cele 7 zone temperate.

PHOENIX este un oraş cu turism dezvoltat, dar în toate ghidurile eşti îndemnat să-l vizitezi iarna (din cauza căldurii necruţătoare).

Înconjurat de munţi care au o altitudine mică, se află la marginea **deşertului Sanoran**, şi are afaceri în floare, fiind prosper pentru cei mai mulţi locuitori ai săi.

În centrul lui se află zgârie-nori şi modernul centru *Arizona*, lipsit însă de trăsături puternice, o ***Casă a Ştiinţei*** a cărei construcţie a costat 30 milioane dolari, înfrumuseţată cu un planetariu, precum şi ***Muzeul Meord*** care se preocupă îndeosebi de arta indienilor americani, atât de cea veche cât şi de cea modernă. Galerii vaste încearcă să acopere cultura diferitelor triburi de indieni.

SAN DIEGO este un oraş portuar aglomerat dar elegant, cu o istorie neîntrecută în statul California.

Misiunea San Diego a fondat în 1769 oraşul, existând şi un muzeu dedicat întemeierii localităţii. Oraşul Vechi este locul unde soldaţii spanioli şi familiile lor au locuit până în anii 1800. Parcul Statal Istoric al Oraşului Vechi păstrează mare parte din aşezarea originală şi prin construcţiile de aici oferă o imagine a Californiei din perioada mexicană şi cea americană timpurie.

În inima oraşului se află Parcul Balboa, cu o supraf. de peste 1000 de acri, găzduind muzee, teatre, floră şi faună, galerii de artă şi multe altele. Un permis de liberă trecere în Centrul Ospitalităţii mi-a facilitat intrarea în mai bine de 4 muzee.

În San Diego se află ancorată cea mai mare flotă navală americană, flota Pacificului. Din ademenitoarea zonă turistică *Embarcadero* am luat un vaporaş care ne-a dus în **Insula Coronado**, cu magazine şi restaurante. Aici s-a turnat filmul "Unora le place jazzul" cu frumoasa Marylin Monroe.

Despre Grădina Zoologică din San Diego se spune că ar fi cea mai mare şi mai interesantă din lume. Sunt expuse aici, în libertate şi semilibertate, peste 800 de specii de animale, incluzând drăgălaşii urşi panda, masivii urşi polari, foci şi morse, girafe şi zebre, crocodili şi şerpi boa. Un mic trenuleţ facilitează deplasarea vizitatorului în Acvariul Pădurii Tropicale Orwens, şi el cu o faună marină foarte diversificată. Amfiteatrul în aer liber prezintă vizitatorilor, de câteva ori pe zi, o dresură formidabilă cu balene ucigaşe, cu sărituri incredibil de înalte.

TIJUANA

Aflându-mă la San Diego era păcat să nu trec **graniţa mexicană**, şi iată-mă la **Tijuana, un oraş de graniţă**, de mărimea Ploieştiului.

Localitatea este cea mai mare din "**Baja California**", o peninsulă lungă de peste 200 km. şi îngustă, scăldată de Oceanul Pacific şi Golful California.

La vama dintre Statele Unite şi Mexic formalităţile sunt foarte simple, neexistând obligativitatea vizei de intrare pe paşaport. Este uşor să intri în Mexic, ofiţerii de imigraţie de pe ambele părţi făcând semn de trecere oricui. La întoarcere însă, exigenţa este maximă, celor mai negricioşi fiindu-le controlat cu atenţie paşaportul, din cauza imigraţiei ilegale a sute de mii de mexicani atraşi de locurile de muncă mai sigure şi mai bine plătite. În anumite zile de sărbătoare nu este deloc neobişnuit să se aştepte la vamă două ore.

Am stat trei zile pe pământul mexican, vizitând şi oraşele **ERSENADO** şi mai la sud **EL ROSARIO**.

Gălăgie şi muzică mexicană la mulţi decibeli, cohorte de copii cu mâna întinsă la turişti, sărăcie vizibilă în curţile caselor, farmacii însă la tot pasul (întrucât medicamentele sunt la jumătate de preţ faţă de San Diego), fotografi ambulanţi care te îndeamnă să pozezi călărind măgăruşi ce au un carton între urechi, pe care scrie "Tijuana", produse din piele şi argint lucrate manual, expuse pe tarabe (şi acestea la un preţ mai mult decât accesibil).

Am mâncat la restaurant o "tortilla" condimentată care îţi ardea cerul gurii, udată de "tequila", în acompaniamentul unei muzici ritmate, cântate la chitare de "mariachi" purtând faimoasele sombrero negre, neverosimil de mari.

HAWAII

De la L.A. am zburat timp de 5 ore cu avionul, în cel mai atractiv teritoriu din lume, cel de-al 5-lea stat al S.U.A., Arhipelagul Hawaii, unde vulcanii nu sunt încă stinşi. Turiştii din întreaga lume sunt atraşi de plajele de vis, strălucitoare, flancate de zgârie-nori şi lanţuri hoteliere. Insulele au o suprafaţă de 16.760 kmp şi o populaţie de aproape 2 milioane locuitori, cu opt insule principale (Hawaii, Oahu, Maui, Kaui, Lanai, Malakai, Kahaolawe şi Nihau, plus încă 120 de insule mici).

Capitala este Honolulu, pe insula Oahu a cărei plajă, *Waikiki*, bate toate recordurile în domeniul multitudinii hotelurilor.

Economia s-a dezvoltat în trei direcţii: agricultură, turism şi baze militare. Insulele Hawaii sunt cel mai mare producător de ananas din lume şi cel mai mare furnizor de zahăr din S.U.A.

Plajele întinse şi valurile înalte sunt un adevărat rai pentru amatorii de surfing.

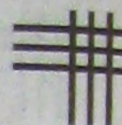
Insulele au fost descoperite în 1778 de James Cook; în 1881 regele Kamehameha I stăpânea întreg arhipelagul. O statuie a sa am văzut-o în centrul oraşului Honolulu (care în limba vorbită în Hawaii înseamnă "golful liniştit").

La aeroport am fost întâmpinat de câteva frumoase polineziene care mi-au pus la gât o coroană de flori şi mi-au urat "Aloha" (bun venit).

Am vizitat baza militară ***Pearl Harbour*** şi Mausoleul, unde, sub o punte se vede în apă epava vaporului "*Arizona*". Complexul muzeal este impresionant, unic în lume; pe o placă metalică sunt trecute numele a câtorva mii de morţi ucişi în ziua atacului, există ziare (xerox) cu declaraţia de război împotriva Japoniei.

Preţurile sunt mici, cu restaurante unde cu 7 dolari poţi servi orice, bufetul cu mâncăruri calde şi reci fiind foarte bine asortat.

Am stat la Honolulu o săptămână pe care nu o voi uita niciodată, timp în care am vizitat şi mormântul remarcabilului poet român **Ştefan Baciu**, azi pe nedrept uitat, care era profesor la Universitatea din oraş, la catedra de limbi romanice, şi care a scris numeroase poezii despre Insulele Sandwich (o altă denumire a insulelor dată în 1786, de căpitanul francez La Pérouse) – dar am relatat, cu multe detalii, despre românul Ştefan Baciu, într-un articol apărut în revista noastră în urmă cu cca. doi ani.

SEMNIFICAŢIA CREŞTINĂ A NUMELOR (I)

Mulţi dintre noi poarta numele unui sfânt sau al unei sfinte din calendarul ortodox, sfinţi ce ne ocrotesc şi veghează neîncetat asupra noastră cu rugăciuni şi dragoste. Fiind şi noi la înălţimea numelor pe care le purtăm, rugându-ne acestor sfinţi şi lui Hristos, vom putea vedea neîntârziat ajutorul lor şi vom fi mereu ocrotiţi şi binecuvântaţi. **Voi începe prin a explica semnificaţia creştină a numelor unor legionari ce şi-au dat viaţa pentru apărarea neamului românesc, a ţării şi a creştinătăţii:**

CORNELIU (*Corneliu Zelea Codreanu*- profetul ce ar fi trebuit demult sanctificat; Corneliu Ungureanu, Cornel Girigan - martiri legionari asasinaţi în noaptea de 21-22 Sept. 1939).

Acest nume provine din latină şi înseamnă "cornul abundenţei", simbolul hărniciei şi al belşugului: arată că în întreaga sa viaţă omul trebuie să fie sârguitor în fapte, pentru ca dărnicia Domnului să se reverse asupra sa.

Biblia ne povesteşte în capitolul *Faptele Apostolilor* despre un bărbat cu numele Corneliu, "om drept şi temător de Dumnezeu", care, deşi era sutaş (militar roman), s-a botezat şi a devenit creştin, aceasta arătându-ne că toţi oamenii sunt chemaţi să se boteze şi să devină creştini, pentru a fi cu toţii fraţi întru împărăţia lui Dumnezeu.

ION, IOAN (*Ion Moţa – erou legionar; Ion Banea, Ion Antoniu Pâsu, Ion Belgea, Ion Herghelegiu, Ion Zelea Codreanu (unul dintre fraţii Căpitanului)*, Ioan Enescu, Ion Macoveschi, Ion Miter, Ion Ursu, Ion Galus Vasiliu, Ion C-tin Busuioc, Ion Radu Dobre, Ioan Măduţă, Ioan Pielmuş, Ioan Gherman, Ion Teodor Babătă, Ion Udrea, Ion Bordeianu, Ion Băleanu, Ioan Molotiuc, Ioan Vladau, Ioan Caranica, Ion Chivu, Ion Stoica Mocanu, Ion Secăreanu, Ion Lungu, Ion Gălmeanu, Ioan Ştefanache, Ion Honceru, Ioan Gh. Manolescu, Ion Palamarciuc, Ioan Butnaru, Ioan Nerasan, Ioan Stancu, Ioan Răuţ, Ioan Gemeniuc, Ioan Prus, Ion Caragancev, Ion Ionescu, Ion Moldoveanu, Ion Vasiliu - *martiri legionari asasinaţi în noaptea de 21-22 sept. 1939*; Ion Popa - muncitor legionar împuşcat în feb. 1939, Ion Pop (Filerul), Ioan Chiujdea, Ioan Mogoş - luptători anticomunişti din Munţii Făgăraşului, căzuţi la datorie).

Acest nume provine din ebraică şi înseamnă "Dumnezeu a avut milă", fiind printre cele mai frecvente la popoarele creştine, amintindu-ne dragostea şi mila lui Dumnezeu cea fără de sfârşit, pentru noi, oamenii.

Biserica Ortodoxă cinsteşte mai mulţi sfinţi care s-au numit Ion.

Primul trebuie amintit **Sf. Ioan Botezătorul**, cel care propovăduia venirea Mântuitorului şi care L-a botezat pe Iisus Hristos în râul Iordan. Fără a se teme de autorităţile vremii aceleia, Sf. Ioan a spus mereu adevărul. A fost întemniţat şi i s-a tăiat capul. Este unul dintre cei mai importanţi sfinţi în cultul creştin, simbol al adevărului, al lucrării neîntrerupte şi al smereniei, deoarece sfântul trăia

modest, sărac pe dinafară dar atât de bogat în inima sa. Sărbătorile Sf. Ioan Botezătorul sunt: 7 Ianuarie, 24 Iunie, 29 August.

Apoi îi avem pe **Sf. Ioan Gură de Aur**, numit astfel pentru predicile sale frumoase. Toţi cei ce-l ascultau erau pătrunşi de cuvintele deosebite, pline de credinţă. Acest sfânt este un simbol al învăţăturii pe care creştinul trebuie să o propovăduiască şi celorlalţi, al dăruirii pentru Hristos, al lucrării neobosite, deoarece Sf. Ioan Gură de Aur, în întreaga sa viaţă, nu a făcut altceva decât să-i ajute pe fraţii săi creştini, nu doar cu învăţătura, ci cu tot ce putea. Sub îndrumarea sa aveau loc acţiuni de binefacere, el fiind înainte de toate un exemplu viu de milă şi dragoste, un model de bun creştin. Ziua Sf. Ioan Gură de Aur este 13 Noiembrie.

Alţi Sfinţi Ioan prăznuiţi de Biserica Ortodoxă: **Sf. Ioan Evanghelistul, cel mai tânăr dintre cei doisprezece apostoli ai Mântuitorului; Sf. Ioan Damaschin; Sf. Ioan Iacob Hozevitul.**

CRISTIAN (*Al. Cristian Tell*, Hristu Popescu - martiri legionari asasinaţi in noaptea de 21-22 Sept. 1939).

Acest nume provine din latină şi înseamnă **creştin, cel ce crede în Hristos**, fiind o mărturie a credinţei şi dragostei noastre faţă de Mântuitor; ziua celor numiţi Cristian sau Cristina se sărbătoreşte pe data de 25 Decembrie.

De asemenea este unul dintre cele mai întâlnite nume din **lumea creştină**, încă din cele mai vechi timpuri şi până astăzi. ***"Creştin este cel ce îL imită pe Hristos în cuvinte, în fapte, în gândire."* - Sf. Ioan Scărarul.**

Bibliografie:

Biblia; Farmer D.H.- *Dicţionar al Sfinţilor* (Ed. Univers enciclopedic, Buc., 1999); Ionescu Christian - *Enciclopedia Onomastică* (Ed. Enciclopedică, 1975); Magdan Leon - *Mic dicţionar ortodox* (Ed. Corint Turism, 2004).

(continuare în numărul viitor)

Ionuţ Moraru

***

CELE ŞAPTE SINOADE ECUMENICE

"Părinte sfinte, voieşte ca şi ei sa fie una, precum noi suntem una." (Ioan 17, 11)

Ce reprezintă aceste Sinoade Ecumenice?

Învăţătura Ecumenică a Bisericii, una în fiinţă, învăţătura care stă la baza Bisericii, învăţătura fără greş. Formarea definitivă a Bisericii. Stâlpii Bisericii lui Christos, una singură şi nedivizată.

Originea ecumenismului (oikos = a locui; oikoumeni = pământul locuit, lumea) o întâlnim în Evanghelie; ea reprezentând unitatea (toată lumea).

Aceasta dorea şi Căpitanul, ecumenicitate naţională. **Toţi într-un gând şi într-un cuvânt, în conştiinţa neamului căruia aparţinem**, şi pregătirea legionarilor pentru mântuirea întru Christos, "încreştinarea" efectivă.

Dr. teolog Gheorghe Racoveanu a ţinut legionarilor exilaţi o conferinţă în lagărul Buchenwald, în 1943, la trei ani de la moartea mentorului său, prof. Nae Ionescu, **analizând activitatea şi drumul pe care trebuia să-l parcurgă Mişcarea Legionară din perspectiva metafizicii creştine**. Dl. Racoveanu atrăgea atenţia asupra orientării unor legionari spre alte obiective (exclusiv politice, şi încă doar de moment), asupra îndepărtării de la linia Fondatorului Mişcării, **asociind, ca fin teolog, abaterea din rândurile legionare cu abaterile pe care le-a suferit Biserica după cele şapte Sinoade Ecumenice.** *La aceste Sinoade au participat episcopi apostolici cu credinţa în cele şapte taine, nu episcopi mai mari peste episcopi, ci episcopi ai lui Dumnezeu, şi se punea problema dacă după crucificarea Ziditorului Bisericii, credinţa s-a înălţat pe aceeaşi temelie.* Pentru legionari se punea problema dacă după asasinarea Căpitanului Legiunea s-a înălţat pe aceeaşi temelie. **Nu discutăm aici despre această problemă.** Dar ne vom opri, crezând că este necesar, să ne amintim ce-au însemnat cele şapte Sinoade Ecumenice, şi care a fost rostul lor în clădirea Bisericii lui Hristos.

Primul Sinod Ecumenic - *Despre dumnezeirea lui Hristos* - ***împotriva arianismului***, a avut loc în anul **325** la **Niceea**, în data de 20 mai, pe timpul **sfântului împărat Constantin cel Mare** (306-337) şi a sfintei sale mame, împărăteasa Elena. Aici s-au discutat *problema care ameninţa pentru prima dată foarte grav credinţa şi unitatea bisericii, erezia ariană.*

"Erezia" este pornirea conştientă de a contrazice dreapta învăţătură a Bisericii.

Termenul de *arianism* vine de la episcopul *Aries* (256-336), preot în Alexandria, şcolit de Lucian din Antiohia, *care susţinea că Iisus nu ar fi fost Fiul lui Dumnezeu născut din veşnicie*, că nu este de aceeaşi fiinţă cu Tatăl Ceresc, ci o fiinţă asemănătoare cu Tatăl. S-a dezbătut interpretarea termenelor "homousios" (de aceeaşi fiinţă) şi "homiousios" (de fiinţă asemănătoare).

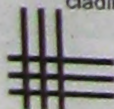
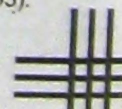
Tot atunci a fost adoptat *Crezul* creştin, redactat de Sfântul diacon Atanasie din Alexandria.

S-a mai stabilit formula pentru sărbătorirea Paştelui: prima lună plină, după echinocţiul de primăvară, după Paştele evreiesc.

S-a respins celibatul în ideea susţinută de Pafnutie, ucenicul Sfântului Antonie.

La acest Sinod Ecumenic au participat un număr de **318 episcopi** şi: Sf. Atanasie, Eustatiu al Antiohiei, Hosiu al Cordobei, Alexandru al Alexandriei, Teofil al Gotiei, Eusebiu al Cezareii, Eusebiu al Nicomidiei, Nicolae al Mirelor Liciei, Spiridon al Trimitundei etc.

Cel de-al doilea Sinod Ecumenic, care purta numele: *Despre Duhul Sfânt* - ***împotriva pneumatomahilor*** *(cei care sunt împotriva Duhului Sfânt)*, s-a ţinut la **Constantinopol** în anul **381**, unde au participat **150 de episcopi** în timpul Sfântului patriarh Nectarie şi al împăratului *Teodosie cel Mare* (379-395).

Intenția era eradicarea completă a arianismului, și condamnarea lui Macedonie (342-360) și a lui Apolinarie, care susțineau ca Iisus a fost om – erezie cunoscută ca erezia pneumatomanilor.

Cel mai mare adversar al acestor eretici a fost *Sf. Vasile cel Mare* care i-a combătut în lucrarea *"Despre Sfântul Duh"*.

Tot aici s-a definitivat în forma cunoscută până astăzi *Crezul*, cunoscut sub numele de Crezul niceo - constantinopolitan, sau simbolul credinței.

Aici s-au afirmat *Sfântul Grigorie Teologul* și *Sfântul Grigorie de Nyssa*.

Al treilea Sinod Ecumenic: *Despre Maica Domnului* - **împotriva nestorienilor**, s-a ținut în anul **431** la **Efes**, sinod convocat de împăratul Teodosie al II-lea (408-450). S-a combătut *erezia nestorianismului care susținea că în Domnul Iisus există două ființe, dioprosopism: o ființă divină și o ființă umană.*

Nestorianismul își trage denumirea de la *Nestorie* (428-431), patriarh al Constantinopolului.

La acest Sinod Ecumenic au participat și *Sfântul Chiril al Alexandriei* (444), și *Timotei* al Eparhiei *sciților* (cu reședința în orașul *Tomis*).

Cel de-al patrulea Sinod Ecumenic: *Despre cele două firi ale lui Hristos* - **împotriva monofiziților**, a fost în anul **451** la **Calcedon**, în timpul împăratului Marcian (450-457) și al împărătesei Pulcheria, unde au participat aprox. **500 de episcopi**.

Reprezentanții ereziei monofizite erau Eutihie (454) și Dioscor (444 - 451).

Monofiziții susțineau că firea omenească luată de Hristos la întrupare în sânul Fecioarei Maria a fost absorbită de firea Sa dumnezeiască, încât cea dintâi a dispărut cu desăvârșire.

Bisericile care se îndepărtaseră de dreapta credință erau: Biserica Abisiniei, a Armeniei, Biserica Coptă din Alexandria, Biserica Siriacă Veche.

Al cincilea Sinod Ecumenic: *Despre unirea firilor în ipostasul lui Hristos* - **împotriva defăimătorilor învățăturii Sfântului Chiril**, a avut loc în anul **553**, la **Constantinopol**, pe timpul împăratului *Iustinian cel Mare* (527-565) și al Patriarhului Eutih al Constantinopolului (552-556).

S-au anatemizat *Origen* și lucrarea sa, *"Peri arcon"*, Didim cel Orb, Teodor de Mopsuestia, Teodot și toți cei care împărtășeau *erezia lui Origen*.

Sinodul al VI-lea Ecumenic: *Despre cele două lucrări ale lui Hristos* - **împotriva monoteliților**, a fost în anul **680**, tot în **Constantinopol**, pe timpul împăratului Constantin al IV-lea Pogonat (668-685) și al patriarhului Gheorghe al Constantinopolului.

Au participat **170 de episcopi**.

A fost **combătută problema ereticilor monoteliți** (sau *monofizism mascat*), **care vroia să împace ortodocșii cu monofiziții**. *Ei susțineau că în Hristos există o singură voință, divino-umană, dar și o singură energie divino-umană.*

Acest sinod a fost patronat mai târziu de patriarhul Sergiu al Constantinopolului, care a fost promotorul monotelismului.

Sinodul al VII-lea Ecumenic: *Despre cinstirea sfintelor icoane* – **împotriva iconoclaștilor**, s-a ținut începând cu anul **783** până la anul **787**, în fruntea acestuia fiind Sfântul patriarh Tarasie (784-806), în timpul împăraților Constantin Porfirogenetul și Irina (mama sa).

Au participat **367 de episcopi**.

S-a combătut *iconoclasmul (iconoclaștii se ridicaseră împotriva cultului icoanelor)*. Aici s-a concluzionat că închinându-ne la icoană noi **nu ne închinăm materialului din care este fabricată, ci arhetipului**, al cărui chip este. **Icoana este prezența văzută a celor nevăzute.**

"Tradiția de căpătâi a Bisericii Ortodoxe este Dumnezeu - Omul Hristos cel viu, aflat întreg în trupul dumnezeu-omenesc al Bisericii, căruia El îi este Cap nemuritor și veșnic. Aceasta nu este doar bună-vestire, ci și a-tot-buna vestire a Sfinților Apostoli și a Sfinților Părinți. Ei nu știu altceva fără numai pe Hristos Cel răstignit, Hristos Cel înviat, Hristos Cel înălțat", spune părintele Iustin Popovici.

Iar sfântul Ioan Damaschin spune în "Dogmatica": ***"Pentru aceasta, fraților, să stăm pe piatra credinței și pe Predania Bisericii, nepărăsind hotarele pe care le-au pus Sfinții noștri Părinți, nedând prilej celor ce vor să izvodească și să strice zidirea Sfintei lui Dumnezeu sobornicești și apostolești Biserici. Căci dacă s-ar da voie oricui ar voi, după puțină vreme tot trupul Bisericii se va strica."***

Teo Casian

***

Corespondență de la cititori

O MALADIE PROMOVATĂ DE ANTICREȘTINI

"Homosexualitatea este o maladie ce trebuie tratată medical și psihic și nu legiferată. *Fenomenul trebuie plasat, pur și simplu, în zona aberațiilor, în rând cu toate accidentele, malformațiile și disfuncțiile pe care necontenit și inexorabil ni le oferă natura. Niciodată însă nu ar trebui încercat să se ordoneze faptul curent în raport cu excepția, și nici să se asimileze anomalia ..."* (dr. Dan Oprescu - "Homosexualitatea - o maladie ce trebuie tratată și medical" - iulie 2000).

Un studiu comparativ al longevității la 6 grupuri: bărbați căsătoriți, celibatari, femei căsătorite, necăsătorite, homosexuali și lesbiene, arată că cei căsătoriți trăiesc mai mult (75 de ani bărbații căsătoriți, 79 de ani femeile căsătorite, 57 de ani bărbații singuri, 71 de ani femeile singure), iar homosexualii trăiesc uimitor de puțin: 39 de ani (doar 2% dintre ei ajung la vârsta de 65 de ani). Chiar dacă sunt excluși cei care mor de SIDA, vârsta morții este de 42 de ani la homosexuali și 45 de ani la lesbiene.

Comparativ cu restul populației, ei au de 116 ori mai multe șanse de a fi asasinați și de 24 de ori mai multe șanse de a se sinucide.

În Vechiul Testament, Dumnezeu a pedepsit cu foc din cer cetățile Sodoma și Gomora datorită perversiunilor sexuale pe care le făceau locuitorii acestor cetăți. În urma acestor cetăți, cândva înfloritoare, a rămas doar Marea Moartă. Acel avertisment din zorii istoriei ar trebui să ne pună pe gânduri, pe noi cei de azi, pentru care aceste spurcăciuni și perversiuni aduse din iad au devenit masca libertății și a democrației.

Noul Testament, de asemeni, condamnă homosexualitatea, fiind unul dintre păcatele strigătoare la cer. ***"Nu vă amăgiți:*** *nici desfrânații, nici închinătorii la idoli, nici adulterii, nici malahienii, nici* ***sodomiții****, nici furii, nici lacomii, nici bețivii, nici răpitorii* ***nu vor moșteni Împărăția Lui Dumnezeu."*** (I Corintieni 6,9)

"Iar partea celor fricoși și necredincioși și spurcați și ucigași și desfrânați și închinători la idoli și a tuturor celor mincinoși este iezerul care arde cu foc și pucioasă și care este moartea a doua." (Apocalipsa 21,8).

Acest păcat a fost consemnat și de marii gânditori ai antichității ("La animale nu poate fi văzut un mascul împreunându-se cu un alt mascul, căci acest lucru este împotriva firii" – Platon), dar și de Sfinții Părinți ai Bisericii (*"Și zic numai că n-ai devenit femeie, dar și că ai încetat să mai fii bărbat, căci nici n-ai trecut la sexul feminin și nici nu l-ai păstrat pe cel bărbătesc, deci le-ai trădat pe amândouă și ești vrednic să fii alungat și dintre bărbați și dintre femei, dat fiind că le-ai necinstit pe amândouă."* - Sf. Ioan Gură de Aur).

Cu toate acestea, homosexualitatea este astăzi încurajată prin toate mijloacele de comunicare în masă, în special televizorul și calculatorul personal deschizând larg porțile iadului pentru noi, dar mai ales pentru copiii noștri.

- Ziare europene au început să publice anunțuri de căsătorii între homosexuali.
- În Franța s-a votat o lege prin care insultele la adresa homosexualilor se amendează cu 37000 euro. Defăimarea, instigarea la violență, ura, sau discriminare la adresa lor e pedepsită cu amendă de 67000 euro și până la un an de închisoare.
- Suedia interzice prin lege din 1999 discriminarea homosexualilor de către autorități și angajatori. Pedepsele pentru insulte și atacuri pot atinge chiar 4 ani de închisoare.
- Spania și Olanda au legiferat căsătoriile între homosexuali.
- Biserica Anglicană a ajuns până acolo încât a admis oficial ca slujitori ai ei pe homosexuali.
- În America, universități ca Northeastern din Boston, Stanford, Universitatea din Iowa și Antioch College trimit invitații organizațiilor de homosexuali să vină să fie angajați ca profesori, oferindu-le salarii mai ridicate decât celorlalți. Departamentul Agriculturii al guvernului SUA a creat pentru salariații săi o organizație pentru homosexuali, lesbiene și bisexuali numită Globe. Serviciul care colectează impozitul pe venit în St. Paul, Minesota, publică un buletin lunar menit să introducă salariații în cultura homosexuală. Directorul companiei Kodak reamintește printr-o circulară că recunoaște grupurile de homosexuali ca "minorități". AT&T, uriașa companie de telefoane și telegraf distribuie salariaților săi obiecte de birou cu emblema homosexualilor: un triunghi roz înconjurat de un cerc verde. Walt Disney a introdus între personajele sale și două persoane homosexuale.

De fapt, impunerea cu atâta forță a promiscuității, a decăderii morale și a homosexualității nu este doar o armă de detractare a individului pentru a-l face mai ușor de exploatat, ci și o metodă de descreștere a populației (tot în același scop, de a fi mai ușor de controlat).

După cât accent se pune pe homosexualitate în cultura, politica și viața publică în ultimul timp, unii naivii pot crede că deviații sexual ar fi numeroși. Dar nu este nici pe departe adevărat!

De exemplu, așa-numitul "Proiect 10" care dirijează programa analitică pentru școlile publice în SUA susține că 10% din omenire ar fi homosexuală. Dar nici măcar raportul Kinsey, citat de propagandă, nu indică 10% homosexuali, ci doar 4% (iar o parte bună dintre aceștia au fost influențați în mod complex să devină astfel); ei bine, această minoritate este privilegiată și finanțată din culise (evident în scopul măririi numărului membrilor ei): 15,9% din totalul populației au posturi de conducere, dar 49% dintre homosexuali sunt în astfel de posturi.

Astfel, în zilele noastre se împlinesc cuvintele Sf. Antonie cel Mare: *"Va veni o vreme când oamenii vor înnebuni și dacă vor vedea pe unul care nu este nebun, se vor ridica împotriva lui zicând: Tu ești nebun! pentru că nu este asemănător lor"*.

Frați români, nu ascultați glasul ispititorului care caută să vă arunce sufletul în iad! Căutați să vă salvați sufletele căci: ***"Ce-i va folosi omului dacă va câștiga lumea întreaga, iar sufletul său va pierde? Sau ce ar putea da omul în schimb pentru sufletul lui?"*** (Matei 16,26).

Emanuel Ștefaniu, Craiova

PREŢUL UNUI ABONAMENT PT. ANUL 2006:
- 25 lei noi (250.000 lei vechi) / an pentru cei din ţară;
- 20 euro / an pentru cei din Europa;
- 30 euro (35 $) / an pentru cei din America.

ABONAMENTE PE ADRESA:
NICOLAE BADEA (secretar redacţie)
STR: VLAICU VODĂ NR. 23, BL. V39, AP. 37, SECT. 3, BUCUREŞTI, **Tel.: (021) 322 3832**

"Legiune" - Tr. Severin: Recenta carte a yoghinului Gregorian Bivolaru, "Francmasoneria" (ediţie 2005), care v-a impresionat atât, plagiază fără nici o jenă cartea legionarului Traian Golea, intitulată "*Până unde am ajuns*" şi tipărită în 1994 în Miami. Aceasta demonstrează, încă o dată, ce cod al onoarei are dl. Bivolaru şi câtă credibilitate i se poate acorda.

Ioan Ciama - Timişoara: Mulţumim pentru frumoasele fotografii şi pentru rândurile dvs.!

Mirela Pricop - Vaslui: Testamentul avocatului de origine aromână, Emanoil Gojdu, prevede ca întreaga sa avere să le revină românilor ortodocşi din Transilvania şi din Ungaria. El a lăsat Bisericii Ortodoxe Române, în anul 1870, o avere estimată la trei miliarde de euro - bani, acţiuni, clădiri, terenuri şi opere de artă, numind ca administrator al averii sale Mitropolia Ardealului. Fundaţia Gojdu a fost înfiinţată de Andrei Şaguna şi a funcţionat timp de 50 de ani de la moartea lui Gojdu, fiind recunoscută de Austro-Ungaria. Traian Vuia, Ioan Slavici, Octavian Goga şi mulţi alţii au beneficiat de bursa Gojdu. In 1920, încălcând Tratatul de la Trianon care obliga Ungaria să cedeze moştenirea Gojdu către BOR, statul maghiar a blocat conturile fundaţiei şi a interzis funcţionarea acesteia. Amănunte suplimentare găsiţi chiar în numărul acesta, la rubrica "Actualitate".

Valeriu Neştian - Iaşi: Vă răspund şi eu pe puncte, după cum mi-aţi scris: 1) Nu am înlocuit nicidecum principiul selecţiunii cu cel al eredităţii: poziţia ocupată de dl. Nicador Zelea Codreanu în Mişcare se datorează activităţii în slujba acesteia începând din 1990, iar nicidecum descendenţei sale din fam. Zelea Codreanu; 2) Felicitări pentru că aţi reuşit să treceţi de prof. de matematică din şcoala primară: într-adevăr, cifra 2 (doi) reprezintă - pentru unii ca dvs. - procentul majoritar din 300 (trei sute)! Pentru că din 300 de legionari antisimişti din exil (din totalul de 400 de legionari), număr indicat de însuşi H. Sima în "Prizonieri ai Puterilor Axei", au trecut la catolicism doar doi: Ilie Gârneaţă şi Mille Lefter - aceasta este, în realitate, ceea ce numiţi dvs. "catolicizarea în masă a antisimiştilor"!; 3) Constat că aveţi serioase probleme şi cu limba română, nu numai cu matematica: disidenţii sunt cei care se desprind dintr-o mişcare, grupare etc.; ori, când simiştii au deviat de la linia Mişcării, când numărul lor a fost mai mic de trei ori ca al codreniştilor, disidenţi nu sunt antisimiştii, ci simiştii dvs.! 4) Nu era nevoie de atâta insistenţă pentru a mă convinge că sunteţi adeptul teoriei evoluţioniste (aveţi ca strămoş ca maimuţa). La restul epistolei (care alunecă în suburban, ajungând până la subuman) – rod al educaţiei simiste, probabil - nu are nici un sens să vă răspund. Dar referitor la invitaţia dvs. ireverenţioasă din final vă relatez o întâmplare semnificativă: într-o zi, Grigore Ţiţeica, aflat pe coridorul facultăţii, l-a auzit pe un coleg spunând altuia. "Să mă pupe-n dos Ţiţeica". Marele matematician s-a apropiat de cei doi şi l-a pupat pe frunte pe coleg; la nedumerirea acestuia a precizat, zâmbind: "Ţi-am îndeplinit dorinţa".

Anghel Bogdan - Bucureşti: Este interesant poemul spaniol trimis de dvs., dar n-am reuşit să descifrăm în totalitate "hieroglifele" dvs., de aceea vă rugăm măcar să-l transcrieţi cu litere de tipar (dacă nu puteţi la computer sau la maşina de scris). În ceea ce priveşte răspunsul la concurs, îmi pare rău că nu pot să vă acord premiul, ca în alte rânduri, întrucât sunteţi mult prea vag şi neconvingător, iar lozincile nu pot ţine locul argumentelor.

Maria Cornea - Tg. Mureş: Într-adevăr, Regina Maria a trecut oficial la ortodoxism; restul scrisorii dvs. confirmă clar, încă o dată, că adevăratele sentimente ale sectanţilor faţă de ortodocşi sunt de ură şi dispreţ, iar nu de toleranţă, conlucrare sau mai ştiu eu ce bunătate întruchipată: masca se leapădă, iar vorbele dulcege, miorlăitoare şi ipocrite din public se transformă în particular în ameninţări şi precizarea adevăratelor intenţii. (De altfel, şi un pastor evanghelic din Suceava, ceva mai lustruit ca dvs., scriindu-ne periodic zeci de pagini, îşi îndeplinea de fapt, conştiincios, misiunea de propagandist antiortodox.)

Gabriel Antoniu – Suceava: Acuzaţia că naţionaliştii ar fi "reacţionari" se datorează faptului că, aşa cum sublinia Aurel C. Popovici, naţionalismul s-a ridicat împotriva egalizării popoarelor într-o lume cosmopolită prin intermediul democraţiei. Ne bucurăm că mai există tineri care au auzit de doctrinarul naţionalist Aurel Popovici. Opera lui, "*Naţionalism sau democraţie*", nu poate fi "povestită" în câteva rânduri; poate vom face o prezentare într-unul din numerele viitoare; deocamdată mă mulţumesc să vă subliniez faptul că nu este nicidecum depăşit şi nici iraţional: nimeni n-a putut să-l contrazică şi să demonstreze vreodată că saltul tehnologic obligă la părăsirea naţionalităţii, a identităţii (Japonia este un exemplu concludent conservare tenace a tradiţiei în ciuda saltului tehnologic spectaculos realizat).

Marius Nedelea - Iaşi: Termenul "jidan" era folosit înainte vreme (inclusiv în perioada interbelică) în mod curent şi oficial pentru desemnarea evreilor; abia în ultimul timp i se atribuie înţeles peiorativ (aşa cum cuvintelor: "negru", "cetăţean de culoare", "afro-american" li se atribuie sens peiorativ chiar nu pricep de ce! -fiind înlocuite cu "africano-american" pentru desemnarea negrilor din America, şi aşa cum ţiganilor li se spune, mai nou, "rromi").

Elena Marcu – Ploieşti: Dumnezeu să-l ierte şi să-i fie ţărâna uşoară! Într-adevăr, curios lucru ceea ce relataţi dvs. (faptul că simiştii, făcând necrologul lui Vasile Blănaru-Flamură tocmai în revista unde acesta era redactor de onoare – menţionează doar că "*a scris 6 volume de memorialistică*", fără a le enumera). N-am citit decât 5 din cele 6 pe care spuneţi că le-ar fi scris Vasile Blănaru-Flamură: *"Generalul Antonescu în cămaşă verde", "Blăstămele lui Iorga", "Mercenarii infernului", "Batalioanele morţii", "Apocalipsa ucigaşă", "804 zile şi nopţi în lanţurile morţii"*, şi vă asigur că nu deviază deloc de la linia strâmbă a "Comandantului" lor adulat (mă îndoiesc sincer că tocmai cea pe care n-am citit-o ar conţine cea mai mică critică la adresa lui Sima.)

Geta Damian – Blaj: Redresarea spectaculoasă a Germaniei sub conducerea lui Hitler s-a datorat nu industriei de război, aşa cum susţine mincinos istoria actuală, ci construcţia de şosele, locuinţe şi oraşe muncitoreşti, industria textilă şi cea a construcţiilor de maşini – fapt relevat de statistica angajărilor din acea perioadă (industria de armament şi sectorul militar n-au absorbit decât cca 15% din numărul enorm al şomerilor: 6 milioane). De unde a găsit Hitler banii necesari pentru finanţarea acestor proiecte de anvergură într-o ţară ruinată de primul război mondial? Nimic mai simplu: fiind conducător al ţării cu puteri depline, a lansat pe piaţa internă o mare masă monetară de hârtie (fără acoperire), spărgând monopolul bancar cosmopolit, pentru ca muncitorul german să poată cumpăra bunuri şi să-şi vadă astfel răsplătite eforturile muncii sale. În plus, Hitler le-a impus germanilor bogaţi să investească preferenţial în comunitatea germană, oferindu-le în schimb reduceri fiscale, a aplicat supra-impozite banilor speculativi (cei proveniţi din lovituri la bursă, din schimburi valutare, din acţiuni etc.) şi a redus impozitul banilor productivi (cei câştigaţi prin muncă) şi al bunurilor imobiliare, a impus bancherilor din Germania practicarea dobânzilor de doar 1,5% (!), a făcut reduceri de impozite tinerilor şi muncitorilor pentru a stimula munca – orice muncă era decent plătită, iar camăta, aparatul funcţionăresc birocratic şi intermediarii erau descurajaţi. Apoi, pe măsură ce ţara se restabilea, prin acumularea de devize străine ca rezultat al exportului de produse germane de calitate excelentă, Hitler a putut retrage bancnotele cu ordin de utilizare internă, înlocuindu-le cu moneda Reichmark cu echivalenţă internaţională.

Nicoleta Codrin

Periodic editat de "*ACŢIUNEA ROMÂNĂ*" ISSN 1583-9311

Redactor şef: **Nicoleta Codrin**
Colegiul de redacţie: Emilian Ghika, Corneliu Mihai, Ştefan Buzescu, Cătălin Enescu
Secretar de redacţie: *Nicolae Badea*
Relaţii cu publicul **Str. Mărgăritarelor nr. 6, sector 2, Bucureşti**
(zona Circului – inters. cu Ştefan cel Mare, colţ cu str. V.Lascăr)
Vineri, între orele 15^{00} – 19^{00}
Tel.: (021) 322 3832 sau 0745 074493
e-mail: actiunea-romana@actiunea-romana.com